

ΑΦΙΕΡΩΜΑ:
Ἡ χαρά
τῆς Ἀνάστασης!

ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ • ΜΑΡΤΙΟΣ-ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2014
Τ.Θ. 1308, Τ.Κ. 380 01 ΒΟΛΟΣ, ΤΗΛ.: 242 10 93502, 242 10 93510, FAX: 242 10 67903 ΚΩΔΙΚΟΣ: 2369

ΑΝΑΣΤΑΣΗ: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟ ΒΙΩΜΑ ΖΩΗΣ & ΑΓΑΠΗΣ!

ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ & ΑΛΜΥΡΟΥ κ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΕΠΙ ΤΩ, ΑΓΙΩ, ΠΑΣΧΑ

Αγαπητοί μου πατέρες καί αδελφοί, παιδιά μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπημένα,
Μέχρι χθές, ὁ τάφος ἔμοιαζε ὁ τελικός νικητής μίας μάχης, πού ὁ Χριστός μας ἔδινε ὡς ἄνθρωπος, ἀπό τήν πρώτη στιγμή πού γεννήθηκε. Διότι, τί ἄλλο εἶναι ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου ἀπό μία διαρκή μάχη μέ τόν θάνατο; Πάνω στό σῶμα του παλεύει διαρκῶς ἡ ὑγεία μέ τήν φθορά καί τήν ἀρρώστια. Μέσα στήν ψυχή του, παλεύει διαρκῶς ἡ πνοή τοῦ Θεοῦ μέ τήν ροπή πρὸς τά ὑλικά καί τά γήινα. Γύρω του, στίς σχέσεις μέ τούς ἄλλους ἀνθρώπους, παλεύει διαρκῶς ἡ εἰλικρίνεια μέ τήν ὑποκρισία καί ἡ ἀγάπη μέ τόν ὑπολογισμό καί τήν ἰδιοτέλεια. Παντοῦ, ὅμως, ὁ ἴδιος ὁ ἐχθρός, ὁ ἕνας καί ὁ μοναδικός: ὁ Θάνατος. Αὐτός μαραίνει τό σῶμα, αὐτός ταπεινώνει τήν ψυχή, αὐτός δηλητηριάζει τίς ἀνθρώπινες σχέσεις. Κάθε ὑψηλό σχέδιο, κάθε ἐλπίδα, κάθε προσφορά μοιάζουν νά συντρίβονται ἐνώπιόν του.

Ὁ λίθος, ὅμως, ἔχει κυλίσει καί ὁ τάφος εἶναι κενός. Δυό χιλιάδες χρόνια τώρα ἀγωνίζονται οἱ ἰσχυροί νά ἀρνηθοῦν τό γεγονός. Κρύβονται πίσω ἀπό τή λογική, κρύβονται πίσω ἀπό τή συνωμοσία. Κι ὅμως, ἡ ἴδια ἡ λογική τούς διαψεύδει: «Μπορεῖ νεκρός νά μεταβάλει ταπεινούς ψαράδες σέ ἀτρόμητους ἀποστόλους; Μπορεῖ νεκρός νά γκρεμίσει αὐτοκρατορίες; Μπορεῖ νεκρός νά μεταμορφώσει τόν ἄνθρωπο, ἀπό θηρίο σέ ἄγγελο;», ἀναρω-

τιέται ὁ Ἡλίας Μηνιάτης. Αἰῶνες τώρα, σοφοί καί ἠγέτες λάμπουν γιά μία - δυό δεκαετίες καί κατόπιν ἐξαφανίζονται. Ὁ Χριστός ὅμως ζεῖ καί τό ξέρουν καλά ὅσοι ἀπαρνήθηκαν γιά χάρι Του ἀνέσεις, τιμές, ἀκόμη καί τή ζωή τους. Τό ξέρουν καλά, ὅσοι ἅγιοι θαυματούργησαν στό ὄνομά Του. Τό ξέρουν καλά, ὅσοι προδόθηκαν καί ἐγκαταλείφθηκαν ἀπ' ὅλους, ἀλλά στάθηκαν ξανά στά πόδια τους, ὅταν ἕνα χέρι, τό χέρι τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ, τούς ξανάδωσε δύναμη, κουράγιο καί νέα ζωή.

Ὁ δρόμος ἀπό τήν Βηθλεέμ στόν Γολγοθά καί ἀπό κεῖ στό Κενό Μνημεῖο ἀπεδείχθη ἀλάνθαστος. Ὅσοι τόν περπάτησαν καί ὅσοι τόν περπατοῦν, γνωρίζουν πώς ἡ διαδρομή αὐτή ἔχει πόνο, ἔχει μοναξιά, ἔχει θυσία. Ὅσοι ὅμως ἐπέμειναν, γνωρίζουν πώς ἡ ὑπακοή στόν λόγο Του, ἡ πίστη στήν δύναμή Του, ἡ ἐμπιστοσύνη στήν ἀγάπη Του καί ἡ συμμετοχή στά πάθη Του εἶναι ἐκεῖνα πού ἐγκαθιστοῦν Αὐτόν, τόν Ἀρχηγό τῆς ζωῆς, στήν ἀνθρώπινη καρδιά. Ἀπό κεῖ, Αὐτός γνωρίζει νά δίνει κουράγιο στήν ψυχή, δύναμη στό σῶμα, ἀγάπη στίς ἀνθρώπινες σχέσεις, ἐλπίδα στήν κοινωνία, προοπτική καί συνέχεια μετά τό τέλος τῆς ἐπίγειας διαδρομῆς μας. Διότι, δέν θέλω νά λησμονεῖτε

ΑΝΑΣΤΑΣΗ: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟ ΒΙΩΜΑ ΖΩΗΣ & ΑΓΑΠΗΣ!

Συνέχεια από τή σελ. 1.

πώς τά «ἐδῶ» καί τά «ἐπέκεινα» δέν διαχωρίζονται.

Ἄνεστη ὁ Χριστός μέ τό δικό Του ἐπίγειο σῶμα. Μέ αὐτό ἐμφανίστηκε στους μαθητές Του. Μέχρι καί τίς πληγές Του διατήρησε, γιά νά μίν ὑπάρχει καμιά ἀμφιβολία, πώς αὐτό ἦταν τό ἴδιο σῶμα πού βασανίστηκε, ραπίστηκε, ματώθηκε, καρφώθηκε καί κρεμάστηκε ἄψυχο πάνω στό Σταυρό. Νά τό μεγάλο μήνυμα, τῆς Ἀνάστασης: Ἄφου αὐτό τό ὑλικό καί φθαρτό σῶμα, ἀπό κατοικητήριο τοῦ θανάτου συμμετέχει στήν ἀφθαρσία τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, σημαίνει πώς καί αὐτός ὁ κόσμος, ὁ ὑλικός καί φθαρτός, ὁ γεμάτος φρίκη καί θάνατο, ἔχει ἐλπίδα καί δυνατότητα νά ξεχειλίσει ἀπό ζωή καί νά ἀποκαλύψει τήν παρουσία, τή δύναμη καί τήν ἀγάπη τοῦ Θεανθρώπου Σωτήρα μας.

Δέν εἴμαστε, λοιπόν, καταδικασμένοι καί γι' αὐτό δέν ἀπελπίζομαστε. Οὔτε τό χάος καί ἡ διάλυση εἶναι ἡ ἀναπόφευκτη μοίρα τῆς ἀνθρωπότητας. Ἄκόμη κι ὅταν ὅλα δείχνουν πώς πα-

ραδίδονται στό ἀπόλυτο «τίποτα», ἐμεῖς γνωρίζουμε πώς σήμερα, μέ τήν Ἀνάστασή Του, ὁ Θεός ἐγκαθίσταται ὡς νικητής στήν ἀνθρώπινη ἱστορία καί περιμένει ἀπό τίς δικές μας ἐπιλογές νά ἀνακαινίσει τά πάντα στό «ἐδῶ» καί στό «τώρα».

Ἄδελφοί μου, σήμερα πραγματοποιεῖται μία νέα ἀρχή. Σήμερα παρουσιάζεται μία νέα εὐκαιρία. Ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ ἀποδεικνύεται ἰσχυρότερη. «Μηδεῖς ὀδυρέσθω πταίσματα. Συγγνώμη γάρ ἐκ τοῦ τάφου ἀνέτειλε», μᾶς διαβεβαιώνει ὁ ἱερός Χρυσόστομος.

Αὔριο, ἴσως, τά προβλήματα καί οἱ δυσκολίες θά ἐμφανιστοῦν ξανά. Γι' αὐτό καί πρέπει, ἡ χαρά τῆς Ἀνάστασης νά ἐπεκταθεῖ σέ ὅλο τόν χρόνο. Ὁ Χριστός, ὅμως, δείχνει σήμερα μέ τήν ἀνάστασή Του πώς ἡ ζωή ἀνήκει σέ ὅσους ἔμειναν στέρεοι στόν δρόμο πού Ἐκεῖνος χάραξε. Μείνετε σ' αὐτόν τόν δρόμο.

Ἡ ἀνάσταση εἶναι ἓνα γεγονός. Ἄς γίνει καί τό καθημερινό ζητούμενο ὅλων μας. Ὅχι λοιπόν μόνον ἄγγελμα χαρᾶς, ἀλλά καθημερινό βίωμα ζωῆς καί ἀγάπης. ●

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ

Βιβλιοπαρουσίαση

Στό νέο βιβλίό τοῦ Πρωτ. Ἰωάννου Συρεγγέλα,

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΛΟΓΙΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΖΩΣΙΜΑ ΕΣΦΙΓΜΕΝΙΤΗ

Οἱ κληρικοί τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, στήν πλειονότητά τους, διακρίνονται γιά τήν εὐσέβειά τους, τόν ἐνάρετο βίο τους, τήν εὐσυνειδησία καί τό ζῆλο τους στήν ἐπιτέλεση τοῦ ὑψηλοῦ τους λειτουργήματος. Ξεχωρίζουν γιά τήν πηγαία τους εὐγένεια, καλοσύνη καί μελιχιότητα, γιά τή φιλοπονία καί τή φιλομάθειά τους, γιά τήν καλλιφωλία καί τή μουσική τους κατάρτιση, γιά τή φιλανθρωπία καί τήν κοινωνική τους προσφορά, καθώς καί γιά τήν ἐπιστημονική συγκρότηση καί συγγραφική τους παραγωγή, ὄχι μόνο στό πεδίο τῆς θεολογίας ἀλλά καί ἄλλων ἐπιστημῶν.

Στή χορεία αὐτῶν τῶν κληρικῶν συγκαταλέγεται καί ὁ Πρωτ. Ἰωάννης Συρεγγέλας, συγγραφέας τοῦ πρόσφατα ἐκδοθέντος βιβλίου «Σελίδες Ἑθνικῆς, Ἐκκλησιαστικῆς καί Πολιτιστικῆς Ἱστορίας τῆς Θεσσαλίας», μέ ὑπότιτλο «Ἐπί τῆ βάσει τῆς ἐργογραφίας τοῦ μοναχοῦ Ζωσιμᾶ Ἐσφιγμενίτου» (1835-1902), («Ἐκδόσεις «Πελασγός», Ἰωάννης Χρ. Γιαννάκης», στήν Ἀθήνα, τό 2013).

Στόν πρόλόγο του ὁ συγγραφέας μᾶς πληροφορεῖ ὅτι «Ἡ παρούσα συγγραφή ὑπεστηρίχθη ὡς διπλωματική ἐργασία εἰς τό τμήμα τῶν μεταπτυχιακῶν μου σπουδῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, κλάδον ἱστορικών, τοῦ Α.Π.Θ. πρὸς ἀπόκτησιν διπλώματος ἐιδικεύσεως εἰς τό γνωστικόν ἀντικείμενον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας». Ἀπό τό ἀνωτέρω ἐδάφιο γίνεται ἀντιληπτό ὅτι τό βιβλίό εἶναι γραμμένο στήν καθαρεύουσα γλῶσσα, καθόσον ὁ συγγραφέας χρησιμοποιοῖ πάντοτε τήν καθαρεύουσα σέ ὅλα τά κείμενά του, ὅπως καί στά σύντομα ἀλλά μεστά νοημάτων κηρύγματά του.

Ὁ π. Ἰωάννης χωρίζει τήν ὕλη τοῦ βιβλίου σέ τρεῖς ἐνότητες:

Τήν πρώτη ἐπιγράφει «Α. ΣΕΛΙΔΕΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ», (σελ. 41-80). Αὐτή τή χωρίζει σέ ἔξι ὑποενότητες, μέ τά ὀνόματα: 1. Γενική Ἱστορία, 2. Ἐθνοσυνετισμικός βίος, 3. Αἱ περιηγήσεις τοῦ Ζωσιμᾶ - τοπική ἱστορία 4. Ἱστορικά Συμβολαί συνεργατῶν, 5. Οἱ ἀγῶνες τῶν Θεσσαλῶν ὑπέρ τῆς ἐθνικῆς τῶν ἐλευθερίας καί 6. Προσωπικότητες. Τή δεύτερη ἐνότητα ὀνομάζει «Β. ΣΕΛΙΔΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ», (σελ. 81-138) καί τή χωρίζει σέ 7 ὑποενότητες, μέ τά ὀνόματα: 1. Ἐπισκοπική Ἱστορία, 2. Ἱεραὶ Μοναί καί Τεμένη (Τζαμιά), 3. Ὁ χορός τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Ἁγίων, 4. Ἐπίσημα Ἐκκλησιαστικά Ἐγγραφα, 5. Μεγάλοι Ἐκκλησιαστικοί Μορφαί, 6. Σύγχρονοι τοῦ Ζ.Ε. Ἐκκλησιαστικοί Εἰδήσεις καί 7. Συνεργατὰ ἐπί ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων. Τήν Τρίτη ἐνότητα ὀνομάζει «Γ. ΣΕΛΙΔΕΣ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ», (σελ. 139-186) καί τή διαρεῖ σέ 4 ὑποενότητες, μέ τά ὀνόματα: 1. Πνευματική Κίνησις, 2. Λαογραφικά, 3. Οἰκονομική Ζωή καί 4. Εἰδήσεις τῆς καθημερινότητας.

Τό περιεχόμενο τοῦ βιβλίου κλείνει μέ «ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ», τό ὁποῖο περιέχει πίνακα ἐκδοθέντων ἔργων ἀπό τόν Ζ. Ἐσφιγμενίτη, φωτογραφίες, φωτοτυπίες, βιβλιογραφία, πίνακα περιεχομένων καί βιογραφία τοῦ συγγραφέα.

Ὁ π. Ἰωάννης Συρεγγέλας, ἔπειτα ἀπό σαραντάχρονη πολυσχιδῆ ἱερατική προσφορά του, μᾶς προσφέρει ἓνα πολύτιμο πνευματικό πόνημα, πού ἐστιάζεται στήν ἐμβριθὴ μελέτη, ἀνατομία καί προβολή τοῦ πολύπτυχου πνευματικοῦ ἔργου τοῦ αὐτοδίδακτου λογιῶν μοναχοῦ Ζωσιμᾶ Ἐσφιγμενίτη. Θεωρῶ τήν ἐργασία τοῦ ἀγαπητοῦ καί σεβαστοῦ μου π. Ἰωάννη Συρεγγέλα ἐνδελεχῆ, μεθοδική καί ἀπόλυτα ἐπιτυχή. Θερμά συγχαρητήρια καί καλή συνέχεια στό ἱερατικό καί συγγραφικό του ἔργο.

ΝΙΚΟΣ ΔΙΑΜΑΝΤΑΚΟΣ, Διδάσκαλος

Τό βιβλίό κυκλοφορεῖ στό βιβλιοπωλεῖο τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δημητριάδος «ΛΥΧΝΟΣ» καί σέ ὅλα τά χριστιανικά βιβλιοπωλεῖα.

Διαβαίνουντες διά θανάτου πρὸς τὴν ζωὴν

ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ ΚΙΑΜΕΤΗ, ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΜΟΥ Ι.Μ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Οτι καὶ ἂν λέμε ὡς Χριστιανοί, ὅ,τι κι ἂν κάνουμε, προσπαθώντας νὰ βιώσουμε ἕναν διαφορετικὸ τρόπο ζωῆς ἀπὸ ἐκεῖνον τοῦ ὑπόλοιπου κόσμου, ἐκεῖνο πού τελικὰ μᾶς διαφοροποιεῖ ἀπὸ αὐτὸν εἶναι ἡ στάση πού κρατᾶμε -ἢ πού θὰ ἔπρεπε νὰ κρατᾶμε- ἀπέναντι στὸν θάνατο, τὸν ἔσχατο τῶν ἐχθρῶν, ὅπως μᾶς τὸν ἀναφέρει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Α΄ Κορ. 15:26).

Εἰδικὰ ἡ ἐποχὴ μας, ἔχει ἀναγάγει σέ ...ἐπιστήμη τὴν ἀποφυγὴ τῆς θέας τοῦ θανάτου. Κάθε τι πού σχετίζεται μ' αὐτὸν ἐξοβελίζεται ἀπὸ τὴν καθημερινότητά μας. Μπορεῖ στίς ταινίες οἱ ἄνθρωποι νὰ πεθαίνουν εὐκόλα, κατὰ βάθος ὅμως παρηγοριόμαστε, πὼς αὐτὰ συμβαίνουν σ' ἕναν μακρινὸ ἀπὸ μᾶς κόσμο. Κι ὅταν ὁ θάνατος χτυπήσει τὴν δική μας πόρτα, τὸν βιώνουμε ὡς ἕναν ἀνεπιθύμητο καὶ σιχαμερὸ ἐπισκέπτη. Ὅσο γιὰ τὸν νεκρὸ, φίλο ἢ συγγενῆ μας, προτιμοῦμε νὰ τὸν κρατᾶμε στή μνήμη μας ὑγιᾶ, ἀναθέτοντας σέ ἐπαγγελματίες νὰ διεκπεραιώσουν τὶς θλιβερὲς διαδικασίες.

Κανείς δέν ἀντιλέγει πὼς ὁ θάνατος ἀποτελεῖ ἕνα τραγικὸ γεγονός, τὸ ὁποῖον ἐξωθεῖ τὴν ἀνθρώπινη ὑπαρξὴ στὰ ὅρια τῆς. Καὶ τὸν καθιστᾶ ἀκόμη τραγικότερο ἡ ἐπίγνωση τῆς βεβαιότητάς του, ὅσο καὶ ὁ φόβος γι' αὐτὸν. Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, μᾶς μιλοῦν γιὰ τὴν ἀνάγκη μίας διαρκούς μνήμης θανάτου. Δέν εἶναι δύσκολο νὰ ἀντιληφθοῦμε τὸ πὼς ἀκούει μία τέτοια ὑπόδειξη ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος: Ἐξανίσταται καὶ κατηγορεῖ τὴν Ἐκκλησία ὡς ἐχθρὸ τῆς χαρᾶς καὶ ψυχικὸ τρομοκράτ. Ἀναρωτιέται κανείς: Ποιὸς ζεῖ ποιοτικότερα; Ἐκεῖνος πού καταφεύγει στὴν ἀπώθηση ἢ τὴν ψευδαίσθηση μίας ἐπίγειας αἰωνιότητος ἢ ἐκεῖνος πού μετατρέπει τὴν θνητότητα σέ μέσον θέασης ὅλων τῶν διαστάσεων τῆς ζωῆς;

Δέν εἶναι ὅμως ζητούμενο μόνον ἡ ἐπίγνωση καὶ ἡ ὅσο τὸ δυνατό ἐξοικείωση μὲ τὸν θάνατο. Ἀκόμη καὶ ἂν τὸ ἐπιτυχάναμε, τὸ γεγονός παραμένει τραγικὸ καὶ δυσβάσταχτο. Κανείς ποτέ δέν βρέθηκε ἀπόλυτα ἔτοιμος νὰ ὑποδεχτεῖ τὸ τέλος του, ἂν καὶ γνωρίζουμε διηγήσεις ἁγίων καὶ μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας, πού ὄχι μόνον βρέθηκαν συμφιλιωμένοι μαζί του, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπέλεξαν. Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος γιὰ παράδειγμα, βαδίζοντας πρὸς τὸ μαρτύριο στὴ Ρώμη, παρακαλεῖ τοὺς ἀδελφούς του Χριστιανούς νὰ μὴν προβοῦν σέ καμιά ἐνέργεια, προκειμένου νὰ τὸν σώσουν. «Σὰς παρακαλῶ ἀδελφοί», τοὺς γράφει, «μὴ ἐμποδίσετε νὰ φτάσω στὴ ζωὴ, ... νὰ μὴ θέλετε νὰ πεθάνω». Ποιὸς εἶναι ὁ δρόμος ἐκεῖνος, πού ὀδηγεῖ κάποιον σάν τὸν ἅγιο Ἰγνάτιο, νὰ ἔχει ἀντιστρέψει πλήρως τὴν εἰκόνα, πού ἔχουν πολλοί, καὶ νὰ βλέπει τὸν θάνατο ὡς τὸν προθάλαμο μίας ἄλλης ποιότητας ζωῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν διατήρηση αὐτῆς τῆς ἐγκόσμιας ζωῆς ὡς γεγονός θανάτου; Πολλοὶ θὰ ἀπαντήσουν βεβαίως ὅτι εἶναι ἡ πίστη. Νομίζω ὅμως πὼς εἶναι κάτι βαθύτερο καὶ εὐρύτερο: Ἡ ἀγάπη γιὰ τὸν Χριστὸ καθιστᾶ ὅσους Τὸν πιστεύουν καὶ Τὸν ἀγαποῦν νὰ ταυτίζονται ἀπόλυτα μὲ

τὸν τρόπο πού ἔζησε καὶ πέθανε Ἐκεῖνος. Καὶ βεβαίως, ὁ τρόπος πού ἔζησε διατήρησε ὅλο τὸ μεγαλεῖο ἐνός μεγάλου διδασκάλου, πού καθήλωνε τὸ ἀκρατήριό Του μὲ τὸ λόγο καὶ μὲ τὰ θαύματά Του. Ὁ τρόπος ὅμως πού πέθανε δέν εἶχε οὔτε δόξα, οὔτε μεγαλεῖο. Ὁ θάνατός Του ἔχει τὴν ἴδια τραγικότητα καὶ τὸν ἴδιο πόνο μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους κοινούς θνητούς. Αὐτὸ ὅμως τὸ γεγονός, ἀποτελεῖ γιὰ τὸν Χριστὸ μέσον θριάμβου καὶ νίκης.

«Ἀνέστη ὁ Χριστὸς, θανάτῳ θάνατον πατήσας».

Νίκησε ὁ Χριστὸς τὸν θάνατο ΜΕ τὸν θάνατο. Ὅχι μὲ τὸν λόγο Του, ὄχι μὲ μία ὑπερφυσικὴ ἐνέργειά Του, ἀλλὰ μὲ τὸν ἴδιο τὸν θάνατό Του. Αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ τραγικὸ γεγονός τοῦ θανάτου, αὐτὸ τὸ ἀποκρουστικὸ θέμα ἐνός σώματος χωρὶς ψυχὴ, εἶναι ἡ εἰκόνα ἐνός δρόμου, πού διάλεξε ἴδιος ὁ Θεὸς γιὰ νὰ ἐγκαθιδρύσει μία ζωὴ χωρὶς τέλος. Ἡ ἐπαφὴ λοιπὸν μὲ τὸν θάνατο ἢ καλύτερα ἢ μὴ ἀποφυγὴ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ στὴν καθημερινότητά μας δέν ἀποσκοπεῖ μόνον στὴν ἐξοικείωση μ' αὐτὸν. Ἀποσκοπεῖ στό θάρρος νὰ ἀκολουθήσουμε ἕνα δρόμο πού ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς μας περπάτησε, ἀποσκοπεῖ ὅμως καὶ στὴν ἐπιθυμία νὰ ἐνωθοῦμε μὲ κάθε τρόπο μὲ Αὐτόν, πού μετέβαλε αὐτὸ τὸ ἀποκρουστικὸ γεγονός σέ γέφυρα διάβασης ἀπὸ τὸν θάνατο στὴ ζωὴ.

Ἡ ἐπίμονη καὶ σχεδὸν μανιακὴ ἀποφυγὴ τοῦ θανάτου ἐκ μέρους τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου, στό ὄνομα δῆθεν τῆς χαρᾶς τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀνελιᾶς ἀπὸ κάθε ...μαύρη σκέψη, ἀποτελεῖ οὐσιαστικὰ τὴν πιὸ ἀντιχριστιανικὴ καὶ ἀντίθετη συμπεριφορὰ, καθὼς ἀποστρέφει τὸ πρόσωπό του ἀπὸ τὸν Ἀρχηγὸ τῆς ζωῆς. Ὅποιος ἀποστρέφει τὸ πρόσωπό του ἀπὸ τὸν θάνατο, εἶναι σὰ νὰ τὸ ἀποστρέφει ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Χριστὸ καὶ τὶς ἐπιλογές Του. Ὅποιος ὅμως ἀντιμετωπίζει τὸ γεγονός τοῦ θανάτου ὡς τὸ τελευταῖο κεφάλαιο μίας οὕτως ἢ ἄλλως θνησιγενούς καὶ φθοροποιῆς διαδικασίας, ὅπως εἶναι ἡ ἴδια ἡ ἐγκόσμια ζωὴ μας, θὰ καταφέρει, μὲ ἐργαλεῖο τὴν πίστη καὶ τὴν ἀγάπη στὸν Ἀναστάντα Κύριο, νὰ τὸν τοποθετήσει καὶ ὡς τὸ πρῶτο κεφάλαιο μίας ζωῆς χωρὶς τέλος.

«Ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς» κατῆλθε ὁ Κύριος. Ὅποιος Τὸν πιστεύει καὶ Τὸν ἀγαπᾶ, θὰ Τὸν ἀκολουθήσει, κρατώντας προσπλωμένο τὸ βλέμμα του στὴ θεία μορφή Του. Δέν εἶναι μόνον ὁ δρόμος τοῦ προσωπικοῦ θανάτου, πού ἀφορᾶ ὅλους μας. Εἶναι καὶ ἡ ἀντιμετώπιση τοῦ καθημερινοῦ θανάτου κάθε μορφῆς, πού περιφέρεται στὸν κόσμο καὶ τὴν κοινωνία μας. Ὁ ἄνθρωπος τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης θὰ γευτεῖ μὲ τὴν ἴδια ἔνταση, ὅπως ὅλοι οἱ θνητοί, τὸ πικρὸ φαρμάκι τοῦ θανάτου. Μὲ μία ἀντίστοιχη ἔνταση ὅμως θὰ γευτεῖ καὶ τὸν γλυκασμὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπο, πού Τὸν ἔκανε νὰ διαβῆ μέσα ἀπὸ τὸν θάνατο γιὰ νὰ κτίσει γέφυρα πού θὰ ἐνώσει τὸν βυθὸ τοῦ Ἄδου μὲ τὴν κορυφὴ τῆς Ζωῆς. ●

Ἡ ἔξοδος ἀπὸ τὴν ἀπώλεια μέσω τῆς Ἀναστάσεως

ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΥ ΖΕΡΒΟΥ, ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ ΚΙΣΣΟΥ

Ο ἄνθρωπος συχνά στὴν διάρκεια τῆς ζωῆς του ἀντιμετωπίζει σὲ διάφορες μορφές τὴν ἀπώλεια. Ἀπώλεια ἐργασίας, υγείας σωματικῆς καὶ ψυχικῆς, ἀλλὰ καὶ κυρίως τὴν ἀπώλεια ἐνὸς ἀγαπημένου προσώπου, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ βιώνει ἄρνηση, πόνο, ὀργή, ἐνοχές, φόβο, ἄγχος καὶ θλίψη. Αἰσθήματα δικαιολογημένα διότι ἔχασε κάτι πολὺ σημαντικό ἀπὸ τὴν ζωή του. Κυρίως στὴν περίπτωση τῆς ἀπώλειας κάποιου ἀγαπημένου προσώπου αἰσθάνεται κολοβωμένος, ὅτι ἔχασε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν ζωή του, ἀπὸ τὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτό. Εἰσέρχεται σὲ μία περίοδο κρίσης. Καὶ χρειάζεται προσπάθεια γιὰ νὰ ξεπεράσει κάποιος τὴν ἀπώλεια, γιὰ νὰ ἀποδυσμετεῖ καὶ νὰ ἀρχίσει νὰ βλέπει αὐτὸ πού ἔπεται. Εἶναι φυσιολογικὸ καὶ ἀνθρώπινο νὰ αἰσθάνεται κανεὶς πόνο καὶ θλίψη γιὰ τὸ πρόσωπο πού ἔχασε, ἐφόσον πλέον δὲν ἔχει τὸ ὑλικὸ κομμάτι του μὲ τὸ ὁποῖο ἐπικοινωνοῦσε ἄμεσα καὶ εἶχε συναισθηματικὴ ἀλληλεπίδραση. Εἶναι ὅμως νοσηρὸ τὸ νὰ ἐμμένει στὸν πόνο καὶ τὴν θλίψη ἀρνούμενος νὰ προχωρήσει.

Πρέπει κανεὶς νὰ ἀναθαρρεῖ καὶ νὰ ἔχει τὴν πεποίθηση ὅτι μπορεῖ νὰ ἀντιμετωπίσει ὅ,τι καὶ νὰ τοῦ συμβεῖ. Νὰ συνειδητοποιεῖ ὅτι ὅλοι του οἱ δεσμοὶ μὲ τὸν κόσμο τοῦτο εἶναι προσωρινοί, ὅτι τὸ πέρασμά του ἀπὸ τὸν τόπο αὐτὸ εἶναι χρονικά πεπερασμένο, ὅτι καὶ ὁ ἴδιος κάποια στιγμή δὲν θὰ ὑπάρξει.

Μία συνειδητοποίηση πού μπορεῖ νὰ προκαλέσει τρόπον σπὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου πού δὲν περιμένει τίποτα μετὰ τὸν θάνατο. Ἔνας τρόμος πού γιὰ τὸν πιστὸ χριστιανὸ μειώνεται ἢ καὶ ἐξαφανίζεται πλήρως, διότι τὸ ἀναστάσιμο μήνυμα κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ αἰσθάνεται στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του τὴ λύτρωση καὶ μπορεῖ πιά νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι θὰ σπάσει τὰ δεσμά του. Ἡ πίστη καὶ ἡ ἐνατένιση στοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου δημιουργεῖ σ' αὐτὸν τὴν δύναμη νὰ παλέψει καὶ νὰ νικήσει, διότι ξέρεῖ ὅτι ὁ θάνατος πλέον δὲν ὑπάρχει. Τὸν συνέθλιψε ὁ Ἄρχων τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἀπέιρου χρόνου μὲ τὸν ἴδιο Του τὸν θάνατο.

Ἐσωτερικεύοντας ὁ ἄνθρωπος τὸ μεγάλο ἀναστάσιμο νόημα, πορεύεται μὲ θωρακισμένη τὴν ψυχὴ του στοῦ κοινωνικὸ γίνεσθαι, ἔτοιμος ν' ἀντικρῦσει καὶ νὰ ἀντιμετωπίσει τὸν ὅποιο κίνδυνο, πειρασμὸ ἢ καὶ ἀνάγκη, γιατί νιώθει πλάι του ὡς συνοδοιπόρο Αὐτόν, πού τὸν ἀγάπησε κι ἔδωσε γιὰ χάρι τὸ μάχη μὲ τὸν πόνο καὶ τὸν θάνατο.

Ὁ καταλυτικὸς φόβος τοῦ θανάτου, πού ἐμφωλεῦει σπὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ καὶ παραλύει κάθε δράση, ἀναβιβάζοντας στοῦ ἀνώτατο σημεῖο τὴ ματαιότητα τῶν ἐγκοσμίων καὶ ὀδηγώντας τὸν ταλαιπωρημένο καὶ πνευματικὰ θολωμένο σπὴν ἄρνηση τῆς ζωῆς, ἐνώπιον τοῦ ἀναστάσιμου θαύματος λύνει τὰ δεσμά του καὶ ἀφήνει τὴν ψυχὴ νὰ δεχτεῖ τὸ ζωοποιὸ μήνυμα τῆς ἐλπίδας καὶ νὰ κραυγάζει ὅτι λατάρᾳ τῆ ζωῆς.

Ἀπαλλαγμένος ἀπὸ αὐτὸ τὸ φοβερὸ ἄγχος, νιώθει ὅτι οἰκοδομεῖται σὲ μία νέα ὑγιὴ καὶ θαλερὴ προσωπικότητα. Ἀντιλαμβάνεται ὅτι τὸ σπουδαιότερο δῶρο τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ζωή καὶ πρέπει νὰ τὴν κερδίσει μὲ τὸν καλὸ ἀγώνα, στὸν ὁποῖο καλεῖται νὰ ριχτεῖ μὲ θάρρος καὶ σιγουριά γιὰ τὴ νίκη.

Τὰ ὅποια ἀρνητικὰ συναισθήματά του, οἱ φόβοι του καὶ ἡ ἀπόγνωστί του πού τὸν κατατρίχουν λόγω τοῦ πένθους σκορπίζουν ἀπὸ τὴν ἀναστάσιμη ἠλιοβολή.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως τῶν τελευταίων δεκαετιῶν τοῦ 20οῦ αἰ. πίστεψε σπὴν παντοδυναμία τῆς ἐπιστήμης καὶ βούλιαξε στὶς ὑποσχέσεις τῆς βιο-

μηχανικῆς κοινωνίας ὅτι μπορούσε νὰ ἀγοράσει τὰ πάντα. Τὴν υγεία, τὴν ἀναληψία, τὴν εὐτυχία ἢ καὶ τὴν παράταση τῆς ζωῆς του.

Τὰ πάντα ἀγοράζονταν καὶ πωλοῦνταν, πολλές φορές ἀκόμα καὶ ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος. Γιὰ νὰ ἐπιτευχθεῖ ὅμως κάτι τέτοιο, ἔπρεπε πρῶτα νὰ ἀπαξιωθεῖ μία σειρά πραγμάτων καὶ θεσμῶν ἀλλὰ κυρίως θὰ ἔπρεπε νὰ ἀπαξιωθεῖ... τί ἄλλο; Ἡ πίστη τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ἕνα βασικὸ σημεῖο κρούσης γιὰ νὰ πετύχουν κάτι τέτοιο εἶναι καὶ ἡ ἀμφισβήτηση τῆς ἀναστάσεως, τοῦ θεμέλιου δηλαδή λίθου τοῦ οἰκοδομήματος τοῦ χριστιανισμοῦ, παρουσιάζοντάς το ὡς ψέμα καὶ φαντασιοκοπία.

Καὶ δυστυχῶς, πολλοὶ εἶναι αὐτοὶ πού ἐνῶ δηλώνουν συνειδητοποιημένοι χριστιανοί, ἀποδέχονται κάτι τέτοιο, παραβλέποντας ἀκόμα καὶ τίς πολυάριθμες μαρτυρίες τῆς Καινῆς Διαθήκης γιὰ τὸ γεγονός. Ὅπως αὐτὴ πού ὁ ἄγγελος μιλά στὶς μυροφόρες λέγοντάς τους: «Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; Οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἠγέρθη» ἢ ἀκόμα καὶ αὐτὴ τοῦ ρεαλιστῆ ἐκπροσώπου τῆς ἀμφιβολίας Θωμᾶ, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἔθεσε τὸ δάκτυλό του σπὴν πληγὴ τοῦ Ἰησοῦ ἀναφώνησε: «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου».

Ἀμφισβήτηση τῆς ἀναστάσεως σημαίνει ἀμφισβήτηση τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ βούληση ἀποδυνάμωσης τῆς πίστεως τῶν ἀνθρώπων στὸν Θεὸ καὶ κατ' ἐπέκταση στὸν συνάνθρωπο ὡς κατ' εἰκόνα Θεοῦ. Καὶ ἄνθρωπος χωρὶς πίστη στὸν Θεὸ εἶναι εὐάλωτος καὶ χειρίσμιος.

Ἐναν τέτοιο λοιπὸν ἄνθρωπο ἤθελε ἡ ὑλιστικὴ κοινωνία, ἕναν ἄνθρωπο κενὸ ἀπὸ πίστη, μοναχικὸ καὶ ἐξουθενωμένον ἀπὸ ὑλικά φορτία.

Καὶ ὡς ἕναν βαθμὸ τὰ κατάφερε. Ὁ ἄνθρωπος βυθίστηκε μέσα σπὴν πλασματικὴ εὐτυχία. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα ἔβαλε σὲ δευτέρη μοίρα ἢ καὶ λησμόνησε τὸ μήνυμα τῆς ἀναστάσεως, ἀμφισβήτησε τὴν μετὰ θά-

νατον ζωή καὶ ἀνήγαγε τὸν θάνατο σὲ ταμπὸ καὶ ἀβάσταχτο γεγονός. Ἐξέλαβε τὸν θάνατο ὡς τέλος καὶ ὄχι σάν τὸ κατώφλι τῆς αἰωνιότητος. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ πόνος ἀπὸ τὸ θάνατο σήμερα φαντάζει ἰδιαίτερα ὀδυνηρὸς. Λυπᾶται κανεὶς γιατί πιστεύει ὅτι ἔχασε ὄχι μόνο τὴν ὑλικὴ ὑπόσταση προσκαίρα ἀλλὰ τὸν ἄνθρωπό του ἐν τῷ συνόλω καὶ διὰ παντός.

Ἡ κατάσταση, ἐντούτοις, προβάλλει ἐντελῶς διαφορετικὴ, ἐάν τοποθετηθεῖ στοῦ πλαίσιο τῆς ἀλήθειας τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ πόνος τῆς ἀπώλειας καὶ δὴ τοῦ θανάτου ὄχι μόνο ἀντέχει ἀλλὰ καὶ ξεπερνιέται πολὺ πῶς εὐκόλα ἀπὸ ἕναν συνειδητοποιημένο πιστὸ χριστιανὸ, ὁ ὁποῖος παραμένει προσανατολισμένος στοῦ φῶς τῆς Ἀναστάσεως. Πονᾷ καὶ θλίβεται παροδικὰ γιὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ ὑλικοῦ μέρους ἀλλὰ δὲν ἀπελπίζεται, ἐφόσον ξέρεῖ ὅτι αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ τέλος. Ἀνακουφίζεται μὲ τὴν συμμετοχὴ του στὰ Μυστήρια καὶ κυρίως σπὴν θεία Εὐχαριστία.

Δὲν πέφτει σπὴν ἀτέρμονη κυκλοτερῆ ἀναζήτηση τοῦ «γιατί»; διότι δὲν τὸν ἐνδιαφέρει ὁ λόγος τῆς ἀπώλειας ἀλλὰ ἡ βίωση τῆς χαρμολύπης καὶ ἡ ἔξοδος ἀπὸ τὴν διαδικασία τοῦ πένθους.

Σὲ κάθε ἀπώλεια, λοιπὸν, εἴτε αὐτὴ εἶναι θάνατος εἴτε ἀναπηρία, εἴτε ἀλλαγὴ βιωτῆς, ἄς μὴν κοιτᾶμε τὸν τάφο τοῦ ἀπολεσθέντος ἀλλὰ τὴν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού ὡς θριαμβευτῆς πατάει πάνω στὰ σπασμένα μνήματα τῶν συναναστημένων νεκρῶν καὶ σκορπίζει τὸ φῶς ἀντὶ τοῦ σκότους, τὴν ἐλευθερίαν ἀντὶ τῆς δουλείας, τὴν ἐλπίδα ἀντὶ τῆς ἀπόγνωσης, τὴν ζωή ἀντὶ τοῦ θανάτου. Καὶ ἄς εἶναι διαρκῶς σπὴν ψυχὴ, τὸ νοῦ καὶ τὰ χεῖλη μας ἡ προσευχὴ καὶ ἡ προσδοκία τῆς ἀναστάσεως.

Ἄγιος: Γ.Π. Μποζᾶ.

«Ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου!» (Ἰω. κ', 28)

ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗ, ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ Ι.Μ. ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ ΑΓΙΑΣ

Ο απόστολος Θωμᾶς ἀποσιζαίε ἀπό τήν σύναξη τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ «τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων», ὅταν ὁ Σωτήρ «κεκλεισμένων τῶν θυρῶν» ἐμφανίσθηκε ἀναστῆμένος στους δέκα μαθητές Του, δείχνοντάς τους «τάς χεῖρας καί τήν πλευράν αὐτοῦ», γεμίζοντάς τους χαρά καί χορηγώντας τους Πνεῦμα Ἅγιο.

Ὅταν ἄκουσε ὁ Θωμᾶς ἀπό τούς δέκα τήν γεμάτη ἐνθουσιασμό διαβεβαίωσή τους: «ἐωράκαμεν τόν Κύριον», πρόβαλε δυσπιστία γιά τό ἀληθές τῆς Ἀναστάσεως καί δῆλωσε ὅτι δέν θά πιστεύσει ἐάν δέν δεῖ καί δέν ψηλαφήσει μέ τό δάκτυλό του τό σημάδι τῶν καρφῶν καί μέ τήν παλάμη του τήν λογχευμένη πλευρά τοῦ Κυρίου.

Ἐτσι ὁ Θωμᾶς πέρασε ἕνα μαρτυρικό ὀκταήμερο κλυδωνιζόμενος μέσα στήν ἀπογοήτευση καί τήν ἀπιστία. Ὁ συγκαταβαίνων ὅμως στήν ἀνθρώπινη ἀδυναμία Κύριος, δέν ἄφησε τόν μαθητή Του νά ταλαιπωρεῖται ἄλλο. Ἐμφανίσθηκε καί πάλι στους μαθητές, παρόντος τοῦ Θωμᾶ, γιά νά τόν ἐπαναφέρει στήν πίστη. Δέν τόν ἐπέπληξε γιά τήν προηγούμενη ἀπιστία του. Ἀντιθέτως, μέ μιᾶ μοναδική τρυφερότητα, ἀφοῦ τοῦ ἔδειξε ὅτι γνωρίζει τό δράμα πού πέρασε τήν προηγούμενη ἑβδομάδα, συγκαταβαίνοντας στήν ἀδυναμία του τόν κάλεσε στήν πίστη μέ τούς ἴδιους ὅρους πού εἶχε θέσει ἐκεῖνος προκειμένου νά πιστεύσει («ἐάν μή ἴδω...» κ.λπ. «οὐ μή πιστεύσω»). Τοῦ λέγει λοιπόν: «φέρε τόν δάκτυλό σου ὧδε καί ἴδε τάς χεῖράς μου, καί φέρε τήν χεῖρα σου καί βάλε εἰς τήν πλευράν μου, καί μή γίνου ἄπιστος, ἀλλά πιστός» (Ἰω. κ', 27).

Χωρίς τήν τόσο στοργική συγκατάβαση καί τρυφερή ἀγάπη τοῦ Κυρίου πρὸς τόν δύσπιστο μαθητή Του, ἴσως νά μὴν ὑπῆρχε ἡ ὁμολογία πίστεως τοῦ μαθητῆ πρὸς τόν Ἀναστάντα Χριστό, γεμάτη ἐπίσης προσωπική ἀγάπη καί ἀφοσίωση: «ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου» (Ἰω. κ', 28).

Ἡ ὁμολογία αὐτή τοῦ Θωμᾶ («ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου») δέν ἀποτελεῖ μόνο μιᾶ μεγαλειώδη διακήρυξη τῆς Θεότητος τοῦ Κυρίου ἀπό ἕνα μαθητή Του, πού –πρὸς στιγμὴν ὅπως φαίνεται– κατέληφθη ἀπό δυσπιστία· οὔτε ἀκόμα μόνο μιᾶ ἀπό τίς πιο ἀδιάσειστες ἀποδείξεις τῆς Ἀναστάσεώς Του. Ταυτόχρονα συνιστᾷ καί μιᾶ ἀπό τίς πλέον ἐνθουσιώδεις ὁμολογίες λατρευτικῆς ἀγάπης καί ἀφοσίωσης πρὸς τό πρόσωπο τοῦ Ἀναστημένου Σωτήρος.

Γιά τόν Θωμᾶ –ὅπως καί γιά τούς λοιπούς ἀποστόλους– ἀλλά καί γιά τίς πρώτες κοινότητες τῶν χριστιανῶν ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἦταν «ὁ

Κύριός» τους «καί ὁ Θεός» τους. Ἀλλά γιατί νά μὴν ἰσχύει τοῦτο καί γιά τούς χριστιανούς κάθε ἐποχῆς, ἀφοῦ ὁ Κύριος μένει σταθερός στή σχέση Του μέ τόν ἄνθρωπο; («Ἰησοῦς Χριστός χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας»– Ἐβρ. ιγ', 8). Μένει πιστός στίς ὑποσχέσεις Του γιά τίς θεῖες δωρεές Του: «εἰ ἀπιστοῦμεν, ἐκεῖνος πιστός μένει ἀρνήσασθαι ἑαυτόν οὐ δύναται» (Β' Τιμ. β', 13).

Τό μόνο πρόβλημα σ' αὐτή τή σχέση εἶναι ἡ ἐλεύθερη ἀνταπόκριση ἢ μή τοῦ ἀνθρώπου. Ἐάν ὁ «κατ' εἰκόνα» πλασμένος ἄνθρωπος ἀρνεῖται αὐτεξουσίως τήν ζωντανή σχέση του μέ τόν Δημιουργό

τοῦ Θεοῦ, τότε ἰσχύει ἡ σαφῆς προειδοποίηση τοῦ ἀποστόλου Παύλου γιά τήν κατάλυση αὐτῆς τῆς σχέσεως μέ ὑπατιότητα τοῦ ἀνθρώπου: «εἰ ἀρνούμεθα, κακεῖνος ἀρνήσεται ἡμᾶς» (Β' Τιμ. β', 12).

Τί νά σημαίνει, ἄραγε, ἡ ὁμολογία αὐτή τοῦ Θωμᾶ γιά τούς χριστιανούς; Ἡ ἀγάπη τῶν πιστῶν πρὸς τό πρόσωπο τοῦ Κυρίου –πού ἔχει ὡς πρότυπο τήν ὁμολογία πίστεως τοῦ Θωμᾶ («ὁ Κύριός μου»)– δέν εἶναι μιᾶ ἐπιφανειακή ψυχολογική «ἀγάπη» προτεσταντικοῦ τύπου, ἀλλά μιᾶ ἀγάπη πού περνάει μέσα ἀπό τήν τήρηση τῶν θεῶν ἐντολῶν: «Ἐάν ἀγαπᾶτέ με, τάς ἐντολάς τάς ἐμὰς τηρήσατε» (Ἰω. ιδ', 15)/«ὁ ἔχων τάς ἐντολάς μου καί τηρῶν αὐτάς, ἐκεῖνος ἐστίν ὁ ἀγαπῶν με» (Ἰω. ιδ', 21)/«ἐάν τις ἀγαπᾷ με, τόν λόγον μου τηρήσει» (Ἰω. ιδ', 23).

Ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι τήρηση ἀπρόσωπων νόμων, ἀλλά ἔνωση καί κοινωνία μέ τόν Χριστό, σύναψη τῆς θελητικῆς ἐνέργειας τοῦ ἀνθρώπου μέ τήν θεία ἐνέργεια. Ἡ ἀγάπη πού πηγάζει ἀπό τήν τήρηση τῶν θεῶν ἐντολῶν εἶναι ἔκφραση καί κριτήριο τῆς γνησιότητας τοῦ χριστιανικοῦ ἥθους, πού αὐτό ἀποτελεῖ τόν ἕνα ἄξονα τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς.

Λέγοντας ὁ Θωμᾶς «καί ὁ Θεός μου» ὁμολογεῖ τήν πίστη του στή Θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί στήν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασή Του, καθώς καί σέ ὅλα τά θεμελιώδη πού ἀπορρέουν ἀπό αὐτές τίς δογματικές ἀλήθειες. Τοῦτο εἶναι τό δόγμα, ὁ ἕτερος ἄξονας τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς.

Ἐτσι ὁ Θωμᾶς μέ τήν ἐνθουσιώδη ὁμολογία πίστεως πρὸς τό πρόσωπο τοῦ λατρευτοῦ του Διδασκάλου, μᾶς ὑποδεικνύει ἀφενός τήν ἀγαπητική πιστότητα στίς θεῖες ἐντολές Του καί ἀφετέρου τήν ἀσφαλῆ πίστη του στήν Θεότητα καί τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Μᾶς ὑποδεικνύει δηλαδή τό ἥθος καί τό δόγμα, πού πρέπει νά χαρακτηρίζουν τήν χριστιανική ζωή. ●

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΑΣΜΑΤΙΚΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΕΚ ΚΑΠΟΥΑΣ

Τόν βίο καί τήν ἀσματική Ἀκολουθία ἐνός πολὺ ἀγαπῆτοῦ σπὴ θεσσαλικῆ γῆ νεομάρτυρος, τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου ἐκ Καπούας, τοῦ ἐξ ἀγαρηνῶν, γνωστοποιεῖ μέ μιᾶ ἰδιαίτερα καλαίσθητη ἔκδοση ἡ Ἱ. Μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων. Ἐπιμελητής τῆς ἔκδοσης ὁ ἐκ Καππᾶ Καρδίτσας καταγόμενος θεολόγος Λυκειάρχης, τέως Σχολάρχης τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Λυκείου Βόλου, κ. Κωνσταντῖνος Σουλιώτης.

Τό μήνυμα τῆς σύναξης τῶν

Εἰς τό Ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Διά τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, οἱ Προκαθήμενοι τῶν Ἀγιωτάτων Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς Ὁρθοδόξους πιστοὺς, τοὺς ἀνά τὸν κόσμον ἀδελφούς χριστιανούς καί πρὸς πάντα ἄνθρωπον καλῆς θελήσεως, εὐλογίαν ἀπὸ Θεοῦ καί ἀσπασμὸν ἀγάπης καί εἰρήνης.

“Εὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ πάντοτε περὶ πάντων ὑμῶν μνεῖαν ὑμῶν ποιούμενοι ἐπὶ τῶν προσευχῶν ἡμῶν, ἀδιαλείπτως μνημονεύοντες ὑμῶν τοῦ ἔργου τῆς πίστεως καί τοῦ κόπου τῆς ἀγάπης καί τῆς ὑπομονῆς τῆς ἐλπίδος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ καί πατρὸς ἡμῶν” (Α΄ Θεσ. α΄ 2-4).

1. Συνελθόντες διὰ τῆς χάριτος τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ, τῆ προσκλήσει τοῦ τῆς Κωνσταντίνου Πόλεως Ἀρχιεπισκόπου καί Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου ἐν Φαναρίῳ, μεταξύ 6ης καί 9ης Μαρτίου 2014, συνεσκέφθημεν ἐν ἀδελφικῇ ἀγάπῃ περὶ τῶν ἀσπασθούτων σήμερον τὴν Ἀγιωτάτην ἡμῶν Ἐκκλησίαν ζητημάτων. Συλλειτουργοῦντες τῷ Κυρίῳ ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου κατὰ τὴν εὐσημον καί μεγαλύνουμον ταύτην Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀπευθύνομεν πρὸς ὑμᾶς λόγον ἀγάπης, εἰρήνης καί παρακλήσεως.

Ἡ Μία, Ἁγία Καθολικὴ καί Ἀποστολικὴ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία ἐν τῷ κόσμῳ παροικοῦσα, βιώνει καί αὕτη τὰς προκλήσεις τοῦ ἀνθρώπου ἐκάστης ἐποχῆς. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, πιστὴ εἰς τὴν Ἱεράν Παράδοσιν, εὐρίσκεται εἰς διαρκῆ διάλογον μετὰ τῆς ἐκάστοτε ἐποχῆς, συμπάσχει μετὰ τῶν ἀνθρώπων καί συμμερίζεται τὴν ἀγωνίαν των. «Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καί σήμερον ὁ αὐτὸς καί εἰς τοὺς αἰῶνας» (Ἐβρ. ιγ΄ 8-9).

Οἱ πειρασμοὶ καί αἱ προκλήσεις τῆς ἱστορίας εἶναι ἰδιαίτερος ἔντονος εἰς τὰς ἡμέρας μας καί οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ δὲν δυνάμεθα νὰ εἴμεθα ἀμέτοχοι εἰς αὐτὰ ἢ ἀδιάφοροι ἀπέναντί των. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν συνήλθομεν ἐπὶ τό αὐτὸ διὰ νὰ ἐγκύψωμεν εἰς τοὺς πειρασμούς καί τὰ προβλήματα τὰ ὁποῖα ἀντιμετωπίζει σήμερον ἡ ἀνθρωπότης. «Ἐξώθεν μάχαι, ἔσωθεν φόβοι» (Β΄ Κορ. ζ΄ 6) οἱ λόγοι αὐτοὶ τοῦ Ἀποστόλου ἰσχύουν καί σήμερον.

2. Ἀναλογιζόμενοι τὴν ὁδὸν τῶν ἀνθρώπων ἀνά τὸν κόσμον, ἐκφράζομεν τὴν συμπάθειάν μας διὰ τό μαρτύριον καί τὸν θαυμασμὸν μας διὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν χριστιανῶν ἐν τῇ Μέσῃ Ἀνατολῇ, Ἀφρικῇ καί ἄλλα-

κοῦ τῆς γῆς. Φέρομεν εἰς τὸν νοῦν μας τό διπτόν αὐτῶν μαρτύριον: περὶ τῆς πίστεως των ὡς καί περὶ τῆς διαφυλάξεως τῆς ἱστορικῆς των σχέσεως μετὰ ἀνθρώπων ἄλλων θρησκευτικῶν πεποιθήσεων. Καταγγέλλομεν τὴν ἀναταραχὴν καί τὴν ἀστάθειαν αἱ ὁποῖαι ὠθοῦν τοὺς χριστιανούς νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν γῆν, ἔνθα ἐγεννήθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καί ἔνθεν διεδόθη τό Εὐαγγέλιον εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα.

Συμπάσομεν μετὰ πάντων τῶν θυμάτων τῆς ἐν Συρίᾳ τραγωδίας. Καταδικάζομεν πᾶσαν μορφήν τρομοκρατίας καί θρησκευτικῆς ὕβρεως. Ἡ ἀπαγωγή τῶν Μητροπολιτῶν Παύλου καί Ἰωάννου, ἄλλων κληρικῶν, ὡς καί τῶν μοναζουσῶν τῆς ἐν Μααλούλᾳ Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ἁγίας Θέκλης, ἀποτελεῖ καίνουσαν πληγὴν καί ζητοῦμεν τὴν ἄμεσον ἀπελευθέρωσίν των.

Ἀπευθύνομεν ἔκκλησιν εἰς πάντα ἐμπλεκόμενον πρὸς ἄμεσον καταπαυσιν τῶν στρατιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, ἀπελευθέρωσιν τῶν αἰχμαλώτων καί ἐδραΐωσιν τῆς εἰρήνης ἐν τῇ περιοχῇ διὰ τοῦ διαλόγου. Οἱ ἐν Μέσῃ Ἀνατολῇ χριστιανοὶ ἀποτελοῦν τὴν ζύμην τῆς εἰρήνης. Εἰρήνην διὰ πάντα ἄνθρωπον σημαίνει ἐπίσης εἰρήνην διὰ τοὺς χριστιανούς. Σπρίζομεν τό Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας εἰς τὴν πνευματικὴν καί ἀνθρωπιστικὴν διακονίαν αὐτοῦ, ὡς ἐπίσης καί τὰς προσπάθειάς αὐτοῦ διὰ τὴν παλιννόρθωσιν τῆς περιοχῆς καί τὴν παλιννόστισιν τῶν προσφύγων.

3. Ἐνθέρμως προσευχόμεθα ὑπὲρ τῆς διεξαγωγῆς εἰρηνικῶν διαπραγματεύσεων καί τῆς ἐν προσευκῇ καταλλαγῆς πρὸς ἔξοδον ἐκ τῆς ἐν Οὐκρανίᾳ συνεχιζομένης κρίσεως. Καταδικάζομεν τὰς ἀπειλάς βίαιας καταλήψεως Ἱερῶν Μονῶν καί Ναῶν καί προσευχόμεθα διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν σήμερον εὐρισκομένων ἐκτὸς τῆς κοινωνίας μετὰ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας.

4. Ἡ παγκόσμιος οικονομικὴ κρίσις ἀποτελεῖ θεμελιώδη ἀπειλήν διὰ τὴν δικαιοσύνην καί τὴν εἰρήνην εἰς τοπικὸν καί παγκόσμιον ἐπίπεδον. Αἱ συνέπειαι αὐτῆς εἶναι ἐμφανεῖς εἰς ἅπαντα τὰ στρώματα τῆς κοινωνίας, ἔνθα ἀπουσιάζουν ἀξία ὡς ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ προσώπου, ἡ ἀδελφικὴ ἀλληλεγγύη καί ἡ δικαιοσύνη. Τὰ αἴτια τῆς κρίσεως ταύτης δὲν εἶναι ἀμύγης οικονομικά. Εἶναι καί πνευματικῆς καί ἠθικῆς φύσεως. Ἀντὶ τοῦ συσχηματισμοῦ πρὸς τὰ παγκόσμια εἴδωλα τῆς ἰσχύος, τῆς πλεονεξίας καί τῆς φιληδονίας, ἐξαίρομεν τὴν ἀποστολήν μας νὰ μεταμορφώσωμεν τὸν κόσμον, ἐφαρμόζοντες τὰς ἀρχὰς τῆς δικαιοσύνης, τῆς εἰρήνης καί τῆς ἀγάπης. Συναπεία τοῦ ἐγωισμοῦ καί τῆς καταχρήσεως τῆς ἐξουσίας, πολλοὶ ἄνθρωποι

Ὁρθοδόξων προκαθημένων

ΦΑΝΑΡΙ, 6-9 ΜΑΡΤΙΟΥ 2014

ὑποτιμοῦν τὴν ἱερότητα τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου, ἀδιαφοροῦντες νὰ διακρίνουν τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς ἐλαχίστους τῶν ἀδελφῶν μας (πρβλ. Ματθ. κε', 40, 45), πολλοὶ δὲ παραμένουν ἀδιάφοροι ἔναντι τῆς πτωχείας, τῆς ὀδύνης καὶ τῆς βίας, αἱ ὁποῖαι μαστίζουν τὴν ἀνθρωπότητα.

5. Ἡ Ἐκκλησία καλεῖται νὰ ἀρθρώσῃ τὸν προφητικὸν τῆς λόγον. Ἐκφράζομεν τὴν εἰλικρινῆ ἡμῶν ἀνησυχίαν διὰ τὰς τοπικὰς καὶ παγκοσμίου τάσεις, αἱ ὁποῖαι ἀπαξιώνουν καὶ διαβιβρώσκουν τὰς ἀρχὰς τῆς πίστεως, τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου, τὸν θεσμόν τοῦ γάμου καὶ τὸ δῶρον τῆς δημιουργίας. Ὑπογραμμίζομεν τὴν ἀναμφισβήτητον ἱερότητα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἀπὸ τῆς συλλήψεως μέχρι τοῦ φυσικοῦ θανάτου. Ἀ-

ναγνωρίζομεν τὸν γάμον ὡς ἔνωσιν ἀνδρὸς καὶ γυναικός, ἡ ὁποία εἰκονίζει τὴν ἔνωσιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του. Ἀποστολή ἡμῶν εἶναι ἡ διαφύλαξις τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος ὡς οἰκονόμων καὶ οὐκ ὡς κατόχων αὐτοῦ. Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς προτρεπόμεθα τὸν κλῆρον καὶ τὸν λαόν ἡμῶν νὰ ἐπιδείξουν πνεῦμα μετανοίας, νὰ βιώσουν τὴν καθαρότητα τῆς καρδίας, τὴν ταπεινότητα καὶ τὴν συγχωρητικότητα, καταθέτοντες εἰς τὴν κοινωνίαν μαρτυρίαν περὶ τῶν πάντοτε ἐπικαίρων διδαγμάτων τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

6. Ἡ Σύναξις αὕτη τῶν Προκαθημένων συνιστᾷ δι' ἡμᾶς μίαν εὐλογημένην εὐκαιρίαν, ἵνα ἐπαναβεβαιώσωμεν τὴν ἐνότητα ἡμῶν διὰ τῆς κοινωνίας καὶ τῆς συνεργασίας. Ἐπιβεβαιούμεν τὴν ἀφοσίωσιν ἡμῶν εἰς τὴν ἐννοιαν τῆς συνοδικότητος, ἥτις τυγχάνει ὑψίστης σημασίας διὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνωπιζόμεθα τὴν ρῆσιν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, ὅτι "τὸ τῆς Ἐκκλησίας ὄνομα, οὐ χωρισμοῦ ἀλλ' ἐνώσεως καὶ συμφωνίας ὄνομα". Ἡ καρδιά ἡμῶν στρέφεται πρὸς τὴν ἀπὸ μακροῦ ἀναμενομένην Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, διὰ νὰ μαρτυρήσωμεν τὴν ἐνότητα αὐτῆς, ὡς καὶ τὴν εὐθύνην καὶ τὴν στοργὴν τῆς πρὸς τὸν σύγχρονον κόσμον. Ἡ Σύναξις συνεφώνησεν ὅτι ἡ προπαρασκευαστικὴ τῆς Συνόδου ἐργασία πρέπει νὰ ἐντατικοποιηθῇ. Εἰδικὴ Διορθόδοξος Ἐπιτροπὴ θὰ ἀρχίσῃ τὸ ἔργον αὐτῆς ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου 2014 καὶ θὰ ὀλοκληρώσῃ αὐτὸ μέχρι τοῦ Ἁγίου Πάσχα τοῦ ἔτους 2015. Θὰ ἀκολουθήσῃ Προσυνοδικὴ Πανορθόδοξος Διάσκεψις κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ ἔτους 2015. Ἄπασαι αἱ ἀποφάσεις, τόσον κατὰ τὰς ἐργασίας τῆς Συνόδου, ὅσον καὶ κατὰ τὰ προπαρασκευαστικὰ στάδια αὐτῆς, θὰ λαμβάνωνται καθ' ὁμοφωνίαν. Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας θὰ συγκληθῇ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ἔτει 2016, ἐκτός ἀπροόπτου. Ἡ Σύνοδος θὰ προεδρευθῇ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Οἱ ἀδελφοὶ Αὐτοῦ Προκαθημένοι τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν θὰ κάθωνται ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων Αὐτοῦ.

7. Ἀναποσπάτως συνδεδεμένη πρὸς τὴν ἐνότητα εἶναι ἡ ἱεραποστολή. Ἡ Ἐκκλησία δὲν ζῆ διὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς, ἀλλὰ ὀφείλει νὰ μαρτυρῇ καὶ

νὰ μοιράζηται τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἐγγύς καὶ τῶν μακρὰν. Μετέχοντες τῆς Θείας Εὐχαριστίας καὶ προσευκόμενοι ὑπὲρ τῆς οἰκουμένης, καλούμεθα νὰ συνεχίσωμεν τὴν λειτουργίαν μετὰ τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν καὶ νὰ μοιρασθῶμεν μεθ' ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος τὰ δῶρα τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀγάπης, συμφώνως πρὸς τὴν τελευταίαν ἐντολήν καὶ διαβεβαίωσιν τοῦ Κυρίου: "Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη [...] καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι [...] ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἵωνος" (Ματθ. κε', 19-20).

8. Ζῶμεν ἐντὸς ἐνὸς κόσμου, ὅπου ἡ πολυπολιτισμικότης καὶ ὁ πλουραλισμὸς συνιστοῦν ἀναπόφευκτον πραγματικότητα καὶ συνεχῶς μεταβαλλομένην. Ἐχομεν ἐπίγνωσιν τοῦ γεγονότος ὅτι οὐδὲν θέμα τῆς ἐποχῆς μας δύναται νὰ θεωρηθῇ ἢ ἐπιλυθῇ ἄνευ ἀναφορᾶς εἰς τὸ παγκόσμιον, καθὼς καὶ ὅτι οἰαδῆτις πόλωσις μεταξὺ τοπικοῦ καὶ παγκοσμίου καταλήγει εἰς ἀλλοίωσιν τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος. Ὡς ἐκ τούτου, ἐνώπιον καὶ αὐτῶν εἰσέτι τῶν διαφωνιῶν, διαχωρισμῶν καὶ διαιρέσεων, εἴμεθα ἀποφασισμένοι νὰ διακηρύξωμεν τὸ μήνυμα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀναγνωρίζομεν ὅτι ὁ διάλογος τυγχάνει πάντοτε καλλίτερος τῆς συγκρούσεως. Ἡ ἀποχώρησις καὶ ἡ ἀπομόνωσις οὐδέποτε ἀποτελοῦν ἐπιλογὴν. Ἐπαναβεβαιούμεν τὴν ὑποχρέωσιν μας νὰ διαλεγώμεθα πρὸς τὸν ἄλλον, μετὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, μετὰ τῶν ἄλλων πολιτισμῶν, ὅπως καὶ μετὰ τῶν ἄλλων χριστιανῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων ἄλλων θρησκευτικῶν πεποιθήσεων.

9. Παρὰ τὰς ἀνωτέρω προκλήσεις, διακηρύσσομεν τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ "ὅστις τοσοῦτον ἠγάπησε τὸν κόσμον" ὥστε "ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν". Τοιοῦτοτρόπως, οἱ Ὁρθόδοξοι παραμένομεν πλήρεις ἐλπίδος. Παρὰ τὰς δυσχερείας τολμῶμεν, ἐν τούτοις, νὰ ἔχωμεν τὴν ἐλπίδα ἡμῶν εἰς τὸν Θεὸν "Ὅστις ἐστὶ ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος, ὁ παντοκράτωρ" (Ἄποκ.

α', 8). Διὸ καὶ ἀναμνησκόμεθα ὅτι ὁ τελευταῖος λόγος -λόγος ἀγαλλιάσεως, ἀγάπης καὶ ζωῆς- ἀνήκει εἰς Αὐτόν, ὃν πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐν Φαναρίῳ, τῇ 9ῃ Μαρτίου 2014

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος

† Ὁ Ἀλεξανδρείας Θεόδωρος

† Ὁ Ἱεροσολύμων Θεόφιλος

† Ὁ Μόσχας Κύριλλος

† Ὁ Σερβίας Εἰρηναῖος

† Ὁ Ρουμανίας Δανιὴλ

† Ὁ Βουλγαρίας Νεόφυτος

† Ὁ Γεωργίας Ἡλίας

† Ὁ Κύπρου Χρυσόστομος

† Ὁ Ἀθηνῶν Ἱερόνυμος

† Ὁ Βαρσοβίας Σάββας

† Ὁ Τιράνων Ἀναστάσιος

ΦΩΤ.: Νικόλαος Μαγγίνιας

‘Η Δ’, Ε’, ΣΤ’ και η Πενθέκτη Οικουμενική

ΙΕΡΑΤΙΚΗ ΣΥΝΑΞΗ ΜΗΝΟΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Πραγματοποιήθηκε (17/2) στο Συνεδριακό Κέντρο Θεσσαλίας η 6η Γενική Ιερατική Σύναξη της Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος, για το τρέχον ιεραποστολικό έτος. Στο επίκεντρο της Συνάξεως τέθηκε η **Δ’ Οικουμενική Σύνοδος**, στο πλαίσιο της ένασχόλησης των Κληρικών με την Ιστορία και την Θεολογία των Αγίων Έπτά Οικουμενικών Συνόδων.

Πρώτος ομιλητής ήταν ο **κ. Ιωάννης Κουρεμπελής**, Αναπληρωτής Καθηγητής της Θεολογικής Σχολής του Α.Π.Θ., ο οποίος ανέπτυξε το θέμα «Ιστορία και Θεολογία της Δ’ Οικουμενικής Συνόδου».

Ο ομιλητής κατέγραψε το ιστορικό περίγραμμα της Συνόδου, η οποία πραγματοποιήθηκε στην Χαλκηδόνα το 451. Αναφέρθηκε, επίσης, στις θεολογικές διαφορές των δύο ισχυρών Θεολογικών Σχολών της εποχής, της Αλεξανδρινής και της Αντιοχειακής, όσο και στις πολιτικές επεμβάσεις στην διαμόρφωση των Έκκλ/κών πραγμάτων της περιόδου εκείνης.

Ο κ. Κουρεμπελής τόνισε ότι η Δ’ Οικ. Σύνοδος γονιμοποίησε τις προηγούμενες θεολογικές συζητήσεις, μπόλιασε τις δύο Σχολές, απορρίπτοντας τις ακρότητες του Εὐτυχιανισμού και του Νεστοριανισμού και θεολόγησε, τελικά, για τον «έν δύο φύσει» Υἱόν, Θεόν και Λόγον.

Δεύτερος ομιλητής ήταν ο **Ἀρχιμ. Θεοδόσιος Μαρτζούχος**, Κληρικός της Ιεράς Μητροπόλεως Νικοπόλεως & Πρεβέζης, ο οποίος μίλησε με θέμα «Η Ένωση με τον Θεό και η ολοκλήρωση του ανθρώπου».

Ο π. Θεοδόσιος, αναφερόμενος στη σχέση Θεού και ανθρώπου, επεσήμανε ότι «ο παπὰς διατρέχει τον κίνδυνο της εξοικείωσης με τὰ ἅγια, ὄχι τόσο ὡς πρὸς τὴν συμπεριφορά του, ὅσο ὡς πρὸς τὴν ἀξιολόγησή του. Ὅταν τὴν προσωπική ἀντωνυμία “μου” τὴν κάνει καὶ τὴν χρησιμοποιεῖ ὡς κτητική! Φαντάζεται τὸν Θεὸ δικό του. Νομίζει ὅτι μπορεῖ νὰ ἀπαντᾷ καὶ νὰ βεβαιώνει ἐξ ὀνόματος Του. Συνειδητὰ ἢ ἀνεπίγνωστα, διαφοροποιεῖται ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του λαϊκούς καὶ θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του ὡς “ἐξέχοντα” διαμεσολαβητὴ. Ὡς μέντιμον ὅσον ἀφορᾷ τὴν θέση του...»

Αναφερόμενος σὲ σύγχρονες ἀταπάτες περὶ Θεοῦ, τόνισε ὅτι «πρέπει ὁποσδήποτε νὰ βγάλουμε τὴν θεολογία ἀπὸ τὸ ἀκαδημαϊκὸ της γκέτο καὶ νὰ τὴν κάνουμε ὑπόθεση καὶ περιεχόμενο ζωῆς, γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τοὺς χριστιανούς μας... Ἡ σχέση ὅμως με τὸν Θεὸ εἶναι ἐσωτερική... Ὁ Χριστὸς γυρεῖ τὴν καρδιά, πού με τὴν βιβλικὴ ἔννοια καρδιά δὲν εἶναι ἀπλῶς τὸ ἐσωτερικὸ, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος ὁλόκληρος ὅπως εἶναι μπροστὰ στὸν Θεό. Καὶ ὅπως λέει ὁ ἄγγελος στὸν Τωβίτ: “Δὲν πρόκειται νὰ σ’ ἀφήσει ὁ Θεὸς πρὶν σοὺ σπάσει ἢ τὴν καρδιά ἢ τὰ κόκκαλα” (...) Ἐνωση με τὸν Θεὸ ὑπάρχει ἢ πιθανότητα νὰ συμβεῖ ὅταν ὁ ἄνθρωπος τοῦ μοιάσει! Ὅταν δηλαδὴ γίνεῖ “ἄνθρωπος κατὰ τὴν καρδίαν” τοῦ Θεοῦ. Πῶς γίνεται; Μὲ τὴν ταπείνωση τῆς ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης...»

Αναφερόμενος σὲ σύγχρονες ἀταπάτες περὶ Θεοῦ, τόνισε ὅτι «πρέπει ὁποσδήποτε νὰ βγάλουμε τὴν θεολογία ἀπὸ τὸ ἀκαδημαϊκὸ της γκέτο καὶ νὰ τὴν κάνουμε ὑπόθεση καὶ περιεχόμενο ζωῆς, γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τοὺς χριστιανούς μας... Ἡ σχέση ὅμως με τὸν Θεὸ εἶναι ἐσωτερική... Ὁ Χριστὸς γυρεῖ τὴν καρδιά, πού με τὴν βιβλικὴ ἔννοια καρδιά δὲν εἶναι ἀπλῶς τὸ ἐσωτερικὸ, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος ὁλόκληρος ὅπως εἶναι μπροστὰ στὸν Θεό. Καὶ ὅπως λέει ὁ ἄγγελος στὸν Τωβίτ: “Δὲν πρόκειται νὰ σ’ ἀφήσει ὁ Θεὸς πρὶν σοὺ σπάσει ἢ τὴν καρδιά ἢ τὰ κόκκαλα” (...) Ἐνωση με τὸν Θεὸ ὑπάρχει ἢ πιθανότητα νὰ συμβεῖ ὅταν ὁ ἄνθρωπος τοῦ μοιάσει! Ὅταν δηλαδὴ γίνεῖ “ἄνθρωπος κατὰ τὴν καρδίαν” τοῦ Θεοῦ. Πῶς γίνεται; Μὲ τὴν ταπείνωση τῆς ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης...»

Απαντώντας, ἀκολούθως, στὸ ἐρώτημα περὶ τῆς πνευματικῆς ζωῆς, σημείωσε ὅτι «χιλιάδες χριστιανοὶ πιπιλίζουν τὴν καραμέλα τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ὄντας διχασμένοι ἀνάμεσα σὲ μίαν ἀντίληψη πού ἀπαξιώνει τὸ σῶμα καὶ τὸ θεωρεῖ βάρος καὶ ἐστὶ ἀμαρτιῶν ἐνῶ συγχρόνως ἀπὸ τὴν ἄλλη βλέπουν τὸ πνεῦμα ὡς εὐγενὲς χαρακτηριστικὸ καὶ ποιοτικὰ ἀνώτερο δεδομένο τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας, διὰ τοῦ ὁποῦ καὶ “ἀσχολεῖται” κάποιος με τὸν Θεό...». Περιέγραψε τὸν τρόπο πού οἱ Πατέρες τῆς Δ’ Οἰκ. Συνόδου ἀπέφυγαν «ἀπὸ τὴν μίαν τὸν ὑψαλο τῶν Ἰουδαϊκῶν παρατηρήσεων περὶ καθαρῶν καὶ ἀκαθάρτων... καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸν σκόπελο τῆς ἀφελοῦς εἰδωλολατρίας... μπόρεσαν νὰ κρατήσουν τὴν σχέση με τὸν Θεὸ στὸ ἐπίπεδο μίας ἐνδιαφέρουσας προτεινόμενης ἔνωσης πού ἀπέφευγε σωστὰ τοὺς παραπάνω κινδύνους. Ὁ Χριστὸς, ὄντας τέλειος Θεός, ἐνανθρώπησε καὶ ἔγινε καὶ τέλειος ἄνθρωπος. Στὸ πρόσωπό του οἱ δύο φύσεις βρῆκαν τὴν ἰσορροπία τοῦ Αἰωνίου Ἀνθρώπου. Τὸ πρόσωπό του ἔγινε καὶ εἶναι πρόταση ἔνωσης με τὸν Θεό. Αὐτὸς ἦταν, καὶ εἶναι, ὁ Χριστὸς! Καὶ ἡ Ἐκκλησία Αὐτὸν πρότεινε καὶ προτείνει “ἄχρις οὗ μορφωθεὶ Χριστὸς ἐν ὑμῖν” (Γαλ. 4, 19) ὁδηγὸ στοὺς Χριστιανούς “ἵνα ἐπακολουθήσωσι τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ” (Α’ Πέτρου 2, 21)».

Καταλήγοντας, ἐπεσήμανε ὅτι «δὲν φτάνουμε στὴν ὀλοκλήρωση τῆς ζωῆς μόνο με τὴν γνώση ἑνὸς συνόλου ἀληθειῶν πού πιστεύουμε καὶ καθυκόντων πού πράττουμε. Ἡ ὀλοκλήρωσή μας εἶναι ἕνα πρόσωπο πού πρέπει νὰ ἀνακαλύψουμε καὶ νὰ μὴ πάψουμε ν’ ἀνακαλύπτουμε, ἕνα πρόσωπο πού πρέπει νὰ συναντήσουμε καὶ νὰ μὴ πάψουμε νὰ συναντοῦμε, ἕνα πρόσωπο ζωντανὸ καὶ λαμπερό, ὁ Ἰησοῦς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ...».

ΙΕΡΑΤΙΚΗ ΣΥΝΑΞΗ ΜΗΝΟΣ ΜΑΡΤΙΟΥ

Στὶς 17/3 πραγματοποιήθηκε ἡ 6η Γενική Ιερατική Σύναξη τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας. Στὸ ἐπίκεντρο τῆς Συνάξεως τέθηκε ἡ **Ε’, ἡ Στ’ καὶ ἡ Πενθέκτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδοι**.

Πρώτος ομιλητής ἦταν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας **κ. Χρυσόστομος**, Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξε τὸ θέμα: «Ἱστορία καὶ Θεολογία τῆς Ε’, τῆς Στ’ καὶ τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου».

Ὁ Σεβασμιώτατος, ἀφοῦ ἔκανε μίαν σύντομη ἱστορικὴ ἀναφορά στὶς τρεῖς Οἰκουμενικὲς Συνόδους, συμπερασματικὰ ἀνέφερε ὅτι: «Καὶ οἱ τρεῖς Σύνοδοι με τὶς ἀποφάσεις τους λειτουργοῦσαν συμπληρωματικὰ καὶ ὡς πρὸς τὶς ἀποφάσεις τῆς Δ’ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀλλὰ καὶ πρὸς ἄλλες. Ἡ Ε’ Οἰκουμενικὴ ἐπεξήγησε ἐρμηνευτικὰ τὴν Κυρίλλια φράση τῆς Δ’ Οἰκουμενικῆς Συνόδου “μία φύσις τοῦ Λόγου σεσαρκωμένη” καὶ σὲ ἀναφορά πρὸς τὶς σχέσεις φύσεως καὶ προσώπου, ἀλλὰ ἐπίσης προσδιόρισε καὶ τὴ θεολογικὴ ταύτιση τῶν δύο ἐκφράσεων “έν δύο φύσει” ἢ “ἐκ δύο φύσεων». Ἡ Στ’ Οἰκουμενικὴ διετράνωσε τὴ Χριστολογικὴ διδασκαλία τῆς Δ’ Οἰκουμενικῆς, καθορίζοντας τὰ ὅρια τῆς βουλήσεως-θελήσεως, φύσεως καὶ προσώπου, στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καὶ συγχρόνως πρόβαλε τὶς βάσεις τῆς Ἀνθρωπολογικῆς συνέπειας αὐτῆς τῆς σχέσεως. Ἡ Πενθέκτη συμπλήρωσε τὶς δύο προηγούμενες ὡς πρὸς τὸ κανονικὸ κενὸ τὸ ὁποῖο παρουσίαζαν ἐπειδὴ ἐπικεντρώθηκαν σὲ καθαρὰ Θεολογικὰ ζητήματα».

Ἐπίσης, ἐπισήμανε ὅτι: «Δὲ θὰ πρέπει νὰ μᾶς διαφεύγει ὅτι τόσο ἡ ἐρμηνευτικὴ ἐπεξήγηση ἢ διόρθωση ἢ ἀκόμα καὶ ἡ “τράνωσις” τῶν ἀποφάσεων κάθε Οἰκουμενικῆς Συνόδου, δὲν ἀποτελεῖ μίαν νέα μορφὴ ἐξελικτικῆς ἀνάπτυξης τῆς μίας Ἀλήθειας τῆς Πίστεως τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ἀποτελεῖ μίαν ἐπαγωγικὴ ἀνάπτυξη τῆς ἐρμηνείας τῆς μίας Ἀλήθειας καὶ ἐπισήμανση τῶν ἀνθρωπολογικῶν συνεπειῶν αὐτῆς τῆς Ἀλήθειας. Οἱ Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι ἀποτελοῦν ἔκτακτα γεγονότα μέσα σπὴ ζωὴ καὶ σπὴ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας καὶ προκλήθηκαν ἀπὸ γεγονότα θεολογικά, τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦσαν γιὰ τὴν ἐπίλυσή τους μίαν σύνολη παρουσία καὶ ἀπο-

Οικουμενικές Σύνοδοι στις Ίερατικές Συνάξεις

δοχή από μέρους της Έκκλησίας, έστω και αν δεν υπήρχε η αντίστοιχη ή ανάλογη εκκλησιαστική παρουσία της όλης Έκκλησίας. Αυτό επιλύεται αργότερα με τη διαδικασία της αποδοχής και της αναγνώρισης. Οί Οικουμενικές Σύνοδοι, ως ιστορικά γεγονότα δεν λειτουργούν έρήμην των πολιτικών, εκκλησιαστικών ή και ανθρώπινων γεγονότων της εποχής έστω και αν καταφέρνουν στο τέλος να δηλώσουν τη διαφοροποίησή τους».

Τελειώνοντας, ανέφερε ότι: «Η Οικουμενικότητα μίας Συνόδου δεν εξαρτάται από τη συμμετοχή ή την αντιπροσώπευση των τοπικών Έκκλησιών, αλλά από την αποδοχή ή μη των αποφάσεών της, τελικά, από σύνολη την Έκκλησία. Τέλος, άλλο είναι και σημαίνει αποδοχή και άλλο ανακήρυξη μίας συνοδικής διαδικασίας ως κανονικής. Η δεύτερη προϋποθέτει την πρώτη και η πρώτη συνεπάγεται τη δεύτερη. Πότε; Όταν θα έλθει το πλήρωμα του χρόνου και πάντοτε από άλλη Οικουμενική Σύνοδο και όχι τοπική. Πολλώ δε μάλλον από μεμονωμένες ενέργειες Επισκόπων τοπικής επισκοπής. Σέ διαφορετική περίπτωση, η αναγνώριση και η αποδοχή της Συνόδου παύει να είναι γεγονός της καθόλου Έκκλησίας».

Δεύτερος όμιλητής ήταν ο **Πρωτ. Δημήτριος Μπαθρέλλος**, Κληρικός της Ίερης Μητροπόλεως Μεσογαίας & Λαυρεωτικής, Έπισκόπης Λέκτορας του Πανεπιστημίου Κέμπριτζ και Διδάσκων στο Άνοιχτο Πανεπιστήμιο, ο οποίος μίλησε με θέμα: «Τό θέλημα του Θεού και η έλευθερία του ανθρώπου».

Ο όμιλητής αναφέρθηκε στις δογματικές έριδες του 7ου και 8ου αιώνα με αφορμή τις αίρέσεις του ωριγενισμού και του μονοθελητισμού. Περιέγραψε τον ωριγενισμό και τη θεολογία του και τόνισε τις σύγχρονες παρενέργειες της ωριγενιστικής θεολογίας και πνευματικότητας. Στή συνέχεια έκανε μνεία για την πρόνοια του Θεού και την έλευθερία του ανθρώπου ενώ ανέλυσε τη θεολογία του 7ου αιώνα για την ανθρώπινη θέληση και τη σημασία της, αναφέροντας χαρακτηρι-

στικά: «Η θεολογία αυτή τονίζει την ... ύπαρξη της ανθρώπινης θέλησης. Η ανθρώπινη έλευθερία σχετικοποιείται, εφόσον, σχεδόν αναπόφευκτα, θα κάνει κανείς αυτό που γνωρίζει ότι είναι καλό... Μία χριστιανική, παιδεία, κατήκηση, ή ποιμαντική, ... θα πρέπει να αποβλέπει στο να εμπνεύσει και να μεταμορφώσει τη θέληση... Η ανθρώπινη θέληση... αποτελεί αυτόνομη λειτουργία της ανθρώπινης ύπαρξης χωρίς να σημαίνει και ανεξάρτητη... Ωστόσο, τό να γνωρίζει κανείς τό θέλημα του Θεού προφανώς δεν αρκεί. Χρειάζεται και να τό εφαρμόζει... Η συγκαταβατικότητα απέναντι στον άμαρτωλό άνθρωπο, τόν οποίο καλούμαστε να ποιμάνουμε και να διακονήσουμε και η επίκληση της χάριτος του Θεού, μέσα από τη μετοχή στα Μυστήρια μπορεί να θεραπεύσει την ανθρώπινη ψυχή και να έλευθερώσει την ανθρώπινη θέληση από την καταδυναστευση της άμαρτίας...»

Επίσης αναφέρθηκε στην ανθρώπινη έλευθερία τονίζοντας: «Η άσκηση της Έκκλησίας έλευθερώνει τόν άνθρωπο από τά πάθη, που ύποδουλώνουν την έλευθερία του», ενώ παράλληλα έπεσήμανε δύο μορφές έλευθερίας, την «έλευθερία από πάθη όπως ο φθόνος, ή μνησικακία, ή η απόγνωση, που συμβαδίζουν με την απελευθέρωση τεράστιων θετικών δυνάμεων της ανθρώπινης ψυχής» και την «έλευθερία ακόμα και από την ίδια τη φύση, την ανύψωση του ανθρώπου στην ύπέρ φύσιν κατάσταση, που επιτυγχάνεται μέσα από την έλευθερη ύποταγή του ανθρώπινου θελήματος στο θέλημα του Θεού». Ο π. Δημήτριος ολοκλήρωσε την εισήγησή του λέγοντας ότι η ποιότητα της έλευθερίας του ανθρώπου δεν συναρτάται με την πληθώρα των επιλογών. Αυτό που έχει κυρίως σημασία είναι να μπορεί να κάνει τη σωστή επιλογή έτσι ώστε να περιορίσει τις άμαρτωλές επιλογές του και να εξασφαλίσει μία ανώτερη μορφή έλευθερίας.

Στό τέλος και των δύο Συνάξεων ακολούθησε ενδιαφέρουσα συζήτηση επί των εισηγήσεων, ενώ την σύνοψη των συμπερασμάτων έκανε ο Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ίγνάτιος.

«...Κατασκήνωση φωλιά
για του Θεού τη φαμελιά...»

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Κατασκηνώσεις 2014

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟ
πρότυπο ζωής...

1η Περίοδος

28 Ιουνίου
έως 7 Ιουλίου.

Άγόρια
πού τελείωσαν
Γ', Δ', Ε'
Δημοτικού

2η Περίοδος

7 έως 15 Ιουλίου.

Κορίτσια
Δημοτικού

3η Περίοδος

15 έως 26 Ιουλίου.

Άγόρια
πού τελείωσαν
ΣΤ' Δημοτικού,
Α' & Β' Γυμνασίου

4η Περίοδος

26 Ιουλίου
έως 6 Αυγούστου.

Κορίτσια
Γυμνασίου -
Λυκείου

5η Περίοδος

6 έως 14
Αυγούστου.

Άγόρια
Γ' Γυμνασίου
Α', Β', Γ' Λυκείου

6η Περίοδος

16 έως 22
Αυγούστου.

Σύνδεσμος Νέων

Δηλώσεις συμμετοχής στο βιβλιοπωλείο της Ί. Μητροπόλεως Δημητριάδος "ΛΥΧΝΟΣ" (Κ. Κατάλη 160, Βόλος. Τηλ.: 24210 32916)

Ἡ πνευματικὴ ζωὴ καί

Οταν μιλοῦμε σήμερα γιὰ τὴν «πνευματικὴ ζωὴ», κάποιοι ἄνθρωποι τὴν καταλαβαίνουν ὡς ἓνα εἶδος «πνευματικότητας» ἢ «πνευματισμοῦ», δηλαδή μιᾶς τεχνικῆς ἐσωτερισμοῦ, ὅπως αὐτὲς πού προτείνουν καὶ ἄλλα θρησκευόμενα (π.χ. τεχνικὲς ὅπως ὁ διαλογισμὸς ἢ ἡ γιόγκα). Γιὰ τὴν χριστιανικὴ πίστη, ὡστόσο, ἡ πνευματικὴ ζωὴ εἶναι συνυφασμένη ἄρρηκτα μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος διαλαλεῖ «ἐγὼ ἦλθον ἵνα ζωὴν ἔχωσιν καὶ περισσὸν ἔχωσιν» (Ἰω. 10, 10). Ὁ ἅγιος Νικόλαος Καβάσιλας γράφει ὅτι «σὲ κανένα ἄνθρωπο δὲν ἦταν δυνατό νὰ ζήσει τὴν πνευματικὴ ζωὴ πρὶν ἀπὸ τὴ σύλληψη τῆς Μακαρίας Σάρκας τοῦ Κυρίου»¹. Δηλαδή, ζωὴ πνευματικὴ δὲν θα ὑπῆρχε, ἂν δὲν ὑπῆρχε ὁ Χριστός. Πῶς συντελεῖται ὅμως τὸ πλήρωμα τῆς ζωῆς πού κόμισε ὁ Χριστός; Καὶ πῶς ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ζήσει τὴν πραγματικὴ ζωὴ; Στὰ θεμελιώδη αὐτὰ ἐρωτήματα θὰ προσπαθίσουμε νὰ ἀπαντήσουμε στὴ συνέχεια, παρουσιάζοντας τὶς τρεῖς θεμελιώδεις προϋποθέσεις τῆς πνευματικῆς ζωῆς, πού εἶναι α) τὸ σωτήριο ἔργο τοῦ Κυρίου μας (δηλαδή ἡ Σάρκωση τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἡ Σταύρωση καὶ ἡ Ἀνάσταση), β) τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καὶ γ) ἡ συνέργεια τοῦ ἀνθρώπου. Μὲ γνώμονα αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις εἶναι ὠφέλιμο ἐν τέλει νὰ ἰκνησιάζουμε τὴν ἄμεση ἀναγκαιότητα τῆς πνευματικῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς στὸ σήμερα.

Τί σημαίνει πνευματικὴ ζωὴ;

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, εἶναι σκόπιμο νὰ διευκρινίσουμε τί ἐννοοῦμε μιλώντας γιὰ πνευματικὴ ζωὴ. Χρησιμοποιώντας τὴ φράση αὐτὴ τόσο συχνὰ ἴσως ἔχουμε λησμονήσει τὴ βαθύτερη σημασία τῆς. Καταρχὰς δὲν πρόκειται ἐδῶ γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ ἢ διανοητικὴ ἢ τὴν συμβατικὰ λεγόμενη «πνευματικὴ» ζωὴ πού χαρακτηρίζει εἴτε τὸν ψυχικὸ κόσμον ἑνός

καλλιτέχνη εἴτε τὶς νοητικὲς λειτουργίες ἑνός φιλοσόφου ἢ ἐπιστήμονα. Ἐπίσης, δὲν εἶναι ἡ πνευματικὴ ζωὴ μιὰ θρησκευτικὴ ζωὴ μὲ τὴν στενὴ ἔννοια τοῦ ὅρου. Ἡ θρησκευτικὴ ζωὴ ὀργανώνεται ἐνδεχομένως γύρω ἀπὸ τὸ Θεὸ χωρὶς ὅμως νὰ εἶναι κοινωνία καὶ ἔνωση μαζί του. Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ψευδαίσθηση πολλῶν ἐξ ἡμῶν πού συμμετέχουμε στὴ λατρευτικὴ ζωὴ καὶ προῦμε κάποιους κανόνες δίκως νὰ ζοῦμε πνευματικὰ ἀλλὰ θρησκευτικὰ.

Πνευματικὴ ζωὴ δὲν εἶναι ἡ αὐτάρκεια ὅτι ζῶ χριστιανικὰ ἀλλὰ μιὰ συνεχὴς κένωση κατὰ τὸ πρότυπο τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Χριστοῦ. «Ἡ Πνευματικὴ ζωὴ δὲν εἶναι μόνο μιὰ ζωὴ ἐντολῶν καὶ νόμων ἀλλὰ μιὰ ζωὴ συμμετοχῆς, ἀγάπης καὶ ἀνακράσεως μὲ τὸ Θεό»². Οἱ ἐντολές καὶ οἱ κανόνες εἶναι ἀναγκαῖοι καὶ πολῦτιμοι, ἀλλὰ μόνο στὸ βαθμὸ πού ὀδηγοῦν τὴ ζωὴ μας στὸ Θεό. Ἡ οὐσία τῆς πνευματικῆς ζωῆς ἀποδίδεται μὲ ἐνέργεια σπὴν φράση τοῦ ἀποστόλου Παύλου «ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγὼ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός». Ζωὴ πνευματικὴ εἶναι ἡ ἀληθινὴ καὶ πραγματικὴ ὑπαρξη καὶ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου σπὴν πραγματικότητα τοῦ Θεοῦ, ἡ ζωὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἶναι ἡ ἔνωση μὲ τὸν Θεό, μιὰ ἔνωση πού δὲν εἶναι ἀπλῶς «ἓνα ἐπιπρόσθετο στοιχεῖο ἀλλὰ συνιστᾷ τὸν ἄνθρωπο»³. Δίκως τὸ Θεὸ ὁ ἄνθρωπος εἶναι νεκρός. Γράφει ὁ ἅγιος Εἰρηναῖος Λυδῶνος: «ἐπειδὴ τὸ νὰ ζήσεις χωρὶς ζωὴ δὲν εἶναι δυνατόν, ἡ ὑπαρξη τῆς ζωῆς πραγματοποιεῖται μὲ τὴ μετοχὴ στὸ Θεό καὶ μετοχὴ στὸ Θεό σημαίνει τὸ νὰ γνωρίζεις τὸν Θεό»⁴. Ἡ, ὅπως γράφει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης: «αὕτη ἐστὶ ἡ αἰώνιος ζωὴ ἵνα γινώσκωσὶ σε τὸν μόνον ἀληθινόν Θεόν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν» (Ἰω. 17,3).

Οἱ τρεῖς προϋποθέσεις τῆς πνευματικῆς ζωῆς

α. Τὸ σωτήριο ἔργο τοῦ Χριστοῦ

Ἡ Ἐνανθρώπιση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἀποτελεῖ πράγματι τὴ θεμελιώδη προϋπόθεση γιὰ νὰ ζήσει πραγματικὰ ὁ ἄνθρωπος, νὰ ἐνωθεῖ μὲ τὸν Θεό, νὰ θεωθεῖ. Σύμφωνα μὲ τὴν πατερικὴ διδασκαλίαν ὁ Χριστός εἶναι ὁ νέος Ἀδάμ, εἶναι τὸ πρότυπο καὶ τὸ ἀρχέτυπο τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὸ ἀκούγεται παράξενο, ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος δημιουργήθηκε πρὶν τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ. Ὅμως αἰώνια μέσα σπὴν Ἁγίᾳ Τριάδα, ὁ Υἱός εἶναι, σύμφωνα μὲ τοὺς Πατέρες, εἰκόνα τοῦ Πατρός. Γι' αὐτὸ διαβάζουμε στὸ βιβλίον τῆς Γενέσεως ὅτι ὁ ἄνθρωπος δημιουργήθηκε κατ' εἰκόνα Θεοῦ, δηλαδή κατὰ Χριστόν. Εἶναι μὲ ἄλλα λόγια εἰκόνα τῆς εἰκόνας. Ὁ ἄνθρωπος πλάστηκε κατ' εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι «ἡ ἀπαράλλακτος εἰκὼν τοῦ Πατρός, ὁ χαρακτὴρ τῆς αἰδιότητος αὐτοῦ», «ὁ πρωτότοκος πάσης κτίσεως» (Κολ. 1,15). Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ ἡ ἔνωση μὲ τὸν Χριστό συνιστᾷ τὸ βασικότερο στοιχεῖο τοῦ εἶναι του. Ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ εἶναι ἄνθρωπος πρέπει νὰ γίνῃ αὐτὸ πού πλάστηκε νὰ εἶναι, δηλαδή χριστοειδής.

Ὡστόσο μετὰ ἀπὸ τὴν πώση, ὁ Ἀδάμ ἔχασε τὸν προορισμό του. Ἡ ἀπόσταση καὶ διαφορὰ ἀνάμεσα σπὴν ἀνθρώπινη φύση καὶ σπὴν θεία φύση, πού ἤδη προϋπῆρχε, αὐξήθηκε δραματικά καὶ ἐγένετο τὸ πρῶτο ἐμπόδιο πού καθιστοῦσε ἀδύνατον τὴν κοινωνίαν Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου. Ἐντούτοις, ἡ ὑποστατικὴ ἔνωση τῶν δύο φύσεων στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἀναρεῖ τὴν ἀπόσταση καὶ καταργεῖ τὴν διαφορὰ τῶν φύσεων. Ἐτσι ὁ Χριστός γίνεται ὁ νέος Ἀδάμ, ὁ καινούργιος γεννήτορας τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ Πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Γιὰ νὰ δανειστοῦμε καὶ πάλι τὰ λόγια τοῦ ἱεροῦ Καβάσιλα «ὁ μὲν Ἀδάμ εἰσῆγαγε τὴν ἀτελεῖ ζωὴν, ὁ δὲ Χριστός ἐγένετο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ὁ πατέρας τῆς ἀθανάτου ζωῆς»⁵. Ἡ Ἐνανθρώπιση λοιπὸν ἀναρεῖ τὸ ἐμπόδιο τῆς φύσεως πού χωρίζει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν Θεό, ἐνῶ ἡ σταυρικὴ θυσία καὶ ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἀναροῦν ἀντίστοιχα τὰ δύο ἄλλα ἐμπόδια τῆς πνευματικῆς ζωῆς, πού εἶναι ἡ ἁμαρτία καὶ ὁ θάνατος.

οί προϋποθέσεις της

ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ ΜΗΛΤΟΥ

β. Τά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας

Ἡ “μακαρία Σάρξ” τοῦ Κυρίου, τὸ Σῶμα τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος, Παθόντος καὶ Ἀναστάντος Χριστοῦ δέν εἶναι ἄλλο παρά ἡ Ἐκκλησία, πού εἶναι κατά τόν Ἀπόστολο Παῦλο τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἀνάπλαση καὶ πνευματικὴ γέννηση τοῦ ἀνθρώπου, ἡ μετοχὴ σπὴν ὄντως ζωῆ, λαμβάνει χώρα σπὴν Ἐκκλησία, μέ τίς ἐνέργειες καὶ τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διαμέσου τῶν ἱερῶν Μυστηρίων καὶ ἰδιαίτερα μέ τὰ τρία πρώτα Μυστήρια πού λαμβάνει ὁ πιστός: τὸ Βάπτισμα, τὸ Χρίσμα καὶ τὴ θεία Εὐχαριστία. Σπὴν ὀρθόδοξη διδασκαλία τὸ Μυστήριο τοῦ Βαπτίσματος ὀνομάζεται γέννηση καὶ ἀνακατασκευή τοῦ ἀνθρώπου καθὼς ὄχι μόνο τὸν καθαρίζει ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ἀλλὰ καὶ δημιουργεῖ μέσα του ἕνα νέο πνευματικὸ ὄργανισμὸ. Οἱ νέες αὐτὲς πνευματικὲς του λειτουργεῖες ἐνεργοποιοῦνται μέ τὸ Μυστήριο τοῦ Ἁγίου Χρίσματος. Ἡ θεία Εὐχαριστία τέλος εἶναι ἡ ὁλοκλήρωση ὄλων τῶν Μυστηρίων. Εἶναι ἡ πηγὴ τῆς πνευματικῆς ζωῆς, διότι τρέφει πνευματικὰ τὸν ἄνθρωπο. Εἶναι συγχρόνως ὅμως ὁ σκοπὸς καὶ τὸ τέλος, ἀφοῦ ἐνώνει κατεξοχὴν καὶ μέ τέλειο τρόπο τὸν ἄνθρωπο μέ τὸν Χριστό. Κατὰ τὸν μυστικὸ θεολόγο Καβάσιλα «ζοῦμε λοιπὸν πνευματικὰ μέ τὸν Ἄρτο τῆς θείας Εὐχαριστίας καὶ κινουμαστε διὰ τοῦ ἁγίου μύρου, ἀφοῦ λάβαμε τὴν πνευματικὴν μας ὑπάρχη ἀπὸ τὸ λουτρὸ τοῦ Βαπτίσματος»⁶.

Αὐτὴ ἡ δυνατότητα μᾶς δόθηκε χάρη σπὴν Σάρκωση τοῦ Θεοῦ. Διότι «δέν κινήθηκε ἐμεῖς πρὸς τὸν Θεὸ ἀλλὰ Ἐκεῖνος κατέβηκε καὶ ἦλθε σέ ἐμᾶς. Δέν τὸν ἀναζητήσαμε ἀλλὰ μᾶς ἀναζήτησε»⁷. Γιά νὰ ζήσει τὴν πνευματικὴν ζωὴν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνάγκη συνεπῶς νὰ γεννηθεῖ “ἄνωθεν”, “δι’ ὕδατος καὶ Πνεύματος”. Καὶ αὐτὴ ἡ γέννηση τελεσιουργεῖται μέσα σπὴν Ἐκκλησία. Ὅντας ἡ Ἐκκλησία τὸ Ζωοποιὸ Σῶμα τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος, μᾶς γεννᾷ πνευματικὰ καὶ μᾶς τρέφει. Παραμένει ἐργαστήριον σωτηρίας καὶ αἰωνίας λυτρώσεως τοῦ ἀνθρώπου. Γι’ αὐτὸ τὸ λόγο καὶ, μετὰ τὴν Ἐνανθρώπηση, ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τὴ δεύτερη προϋπόθεση γιά νὰ ζήσει πραγματικὰ ὁ ἄνθρωπος. Ἐπομένως, ἡ πνευματικὴ ζωὴ δέν μπορεῖ νὰ νοηθεῖ ἀτομικὰ καὶ ἰδιωτικὰ, ὅπως ἀντιλαμβάνεται δυστυχῶς ἡ ἐποχὴ μας τὴ θρησκευτικότητα, ἀλλὰ μόνο ἐκκλησιαστικὰ. Ἔτσι καὶ ἡ προσωπικὴ ἀσκητικὴ μας προσπάθεια ξεκινᾷ καὶ τελειώνει σπὴν ἐκκλησιαστικὴν σύναξη, ἐνώνει καὶ δέν χωρίζει μέ τὰ ἄλλα μέλη τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἐνώνει μέ τὸν Χριστό, πού εἶναι ἡ κεφαλὴ τοῦ Σώματος.

γ. Ἡ συνεργασία τοῦ ἀνθρώπου

Ἡ πνευματικὴ ζωὴ πού ἐγκαινιάσει ὁ Χριστὸς καὶ σαρκώνει δυναμικὰ ἡ Ἐκκλησία χρειάζεται καὶ μία τρίτη προϋπόθεση γιά νὰ γίνει πραγματικότητα. Τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας δέν μεταβάλλουν «μαγικὰ» τὴ βιοτὴ μας σέ πνευματικὴν ζωὴν. Ἀπαιτεῖται γιά τὸν σκοπὸ αὐτὸ ἡ ἐλεύθερη ἀνθρώπινη συνέργεια. Ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ἀνταποκριθεῖ ἢ ὄχι σπὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, σπὴν ἔλεος Του πού παρέχεται δωρεάν σέ ὄλους. Στὰ ἱερά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας ὁ Θεὸς προσφέρει τὸ πᾶν καὶ τίποτε δέν μπορεῖ νὰ προστεθεῖ ἐπιπλέον. Εἶναι ἀνάγκη ὅμως ὁ ἄνθρωπος μέ τὴν ἐλεύθερη προσωπικὴ του συνεργασία νὰ ἀξιοποιήσει τὸ θησαυρὸ πού λαμβάνει. Ἡ σωτηρία συνιστᾷ πάντοτε καρπὸ θεανθρώπινης συνέργειας. Γι’ αὐτὸ καὶ τὰ Μυστήρια δέν ἐνεργοῦν δίχως τὴ δικὴ μας προσπάθεια. Πῶς ὅμως θα διαφυλάξει ὁ εὐμετάβλητος ἄνθρωπος τὴ θεία Χάρη πού λαμβάνει ἀπὸ τὰ ἱερά Μυστήρια; Ἡ ἀπάντηση εἶναι ὁ δρόμος τῆς πνευματικῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς συνεχοῦς μετάνοιας.

Ὁ Σωτῆρας μας «δέν μᾶς μετακίνησε ἀπὸ τὴ γῆ ἀλλὰ ἐνὸς παραμένοντος σπὴν γῆ μᾶς ἔκανε οὐράνιους. Ἐνστάλαξε μέσα μας τὴν οὐράνιον ζωὴν»⁸. Ἔτσι δέν χρειάζεται «νὰ ἀλλάξουμε τὸν τόπο τῆς ζωῆς ἀλλὰ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς καὶ τὴν ἴδια τὴ ζωὴν». Γιά νὰ διαφυλάξουμε τὴ θεία ζωὴν χρειάζεται νὰ συντονίσουμε τὸ νοῦ καὶ τὴ θέλησίν μας σπὴν Χριστό. Ἀνεξάρτητα ἀπὸ τίς συνθήκες τῆς ζωῆς, τὸν τόπο διαμονῆς ἢ τὸ ἐπάγγελμα του, μπορεῖ ὁ κάθε ἄνθρωπος νὰ μελετᾷ τὸ ἔργο τῆς θείας οικονομίας, τί ἔχει κάνει ὁ Θεὸς γι’ αὐτόν, καὶ νὰ γεμίζει τὸ νοῦ του μέ τὸ μεγαλεῖο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Πῶς μπορεῖ ἀλήθεια ὁ ἄνθρωπος νὰ βαδίσει πρὸς τὴν ἁμαρτία, ὅταν ἀναλογίζεται τὸ πόσο μᾶς ἀγάπησε ὁ Θεὸς ὥστε νὰ κενωθεί, νὰ ἔλθει ἀνά-

μέσα μας, νὰ κάνει δικές του τίς ταλαιπωρίες μας, τίς ἁμαρτίες καὶ τὸ θανάτο μας καὶ νὰ μᾶς κάνει μέλη του; Ἡ συγκέντρωση τῶν λογισμῶν μας στὸ Χριστὸ πηγάζει καὶ ὁλοκληρώνεται σπὴν προσευχὴν, πού εἶναι ἐπικοινωνία καὶ (σύμφωνα μέ τὴν Κλίμακα τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου) ἔνωση μαζί Του. Ἐφόσον λοιπὸν ἡ ζωὴ μας «κέκρπται σὺν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ» (Κολ. 3, 3), δέν μποροῦμε νὰ ἔχουμε διαφορετικὴ θέληση ἀπὸ τὸν Χριστό. Ὁ ἐγκεντρισμὸς τῆς θελήσεώς μας σπὴν Χριστὸ διαδραματίζει κεντρικὸ ρόλο σέ ὅλα τὰ στάδια τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Τὴν τέλεια ταύτιση τῆς θέλησος τοῦ ἀνθρώπου μέ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὴν βλέπουμε καθαρὰ στὰ ἐξαγιασμένα μέλη τῆς Ἐκκλησίας, στοὺς Ἁγίους μας καὶ φίλους τοῦ Θεοῦ.

Ἐπομένως γίνεται φανερό ὅτι ἡ πνευματικὴ ζωὴ εἶναι χριστοκεντρικὴ, εἶναι ζωὴ ἐν Χριστῷ ἢ κατὰ Χριστόν. Διότι ἡ κοινωνία μέ τὸν Χριστό εἶναι ἡ μόνη πού δίνει ὑπόσταση καὶ ζωὴ σπὴν ἄνθρωπο. Γι’ αὐτὸ χάρη σπὴν μυστήριον τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας πού συνεχίζεται ἀδιάκοπα μέσα σπὴν Ἐκκλησία ἔχει τὴ δυνατότητα ὁ κάθε ἄνθρωπος νὰ ὑπάρξει καὶ νὰ ζήσει αἰῶνα, ἐφόσον τὸ θελήσει καὶ συνεργήσει πρὸς αὐτό.

Ἡ ἀναγκαιότητα τῆς πνευματικῆς ζωῆς σήμερον

Ὁ Χριστὸς ἦλθε σπὴν γῆ καὶ ἔρχεται συνεχῶς (μέσα σπὴν λειτουργικὸν χρόνο τῆς Ἐκκλησίας) ὄχι γιά νὰ μᾶς διδάξει τὴν ζωὴν ἢ ἀπλῶς νὰ διορθώσει τὴν ζωὴν σ’ αὐτὸν κόσμον ἀλλὰ γιά νὰ γίνει ὁ Ἰδιὸς ἡ ζωὴ μας. «Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ζωὴ» (Ἰω 14, 6). Ἦλθε ὄχι γιά νὰ ζήσει καλύτερα ὁ κόσμος ἀλλὰ γιά νὰ ζήσει ὄντως ὁ κόσμος: «ὑπὲρ τῆς κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας». Δίχως Θεὸ, ὁ κόσμος δέν ἔχει ζωὴν. Γι’ αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία δέν προτείνει ἕναν ἠθικὸν τρόπο ζωῆς ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους ἀλλὰ μεταγγίζει τὴν μόνην ζωὴν, τὸν Χριστό. Ἔτσι ἡ χριστιανικὴ Ἀποκάλυψη ὑπερβαίνει κάθε μορφὴ θρησκείας. «Ἡ θρησκεία», γιά νὰ θυμηθοῦμε τὰ λόγια τοῦ π. Ἀλεξάνδρου Σμέμαν, «χρειάζεται ἐκεῖ πού ὑπάρχει ἕνα τεῖχος διαχωριστικὸν ἀνάμεσα σπὴν Θεὸν καὶ σπὴν ἄνθρωπο. Μὰ ὁ Χριστὸς πού εἶναι καὶ Θεὸς καὶ ἄνθρωπος γκρέμισε τὸ τεῖχος ἀνάμεσα σπὴν ἄνθρωπο καὶ τὸν Θεὸν - “τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ διαλέλυται” - (...). Ὁ Χριστὸς ἐγκαινιάσει μίαν νέαν ζωὴν ὄχι μίαν νέαν θρησκείαν»⁹. Ἐδῶ ἐγκτεῖται ἡ δικὴ μας εὐθύνη καὶ ἀποστολή: σπὴν βαθμὸν πού δέν ἀγωνιζόμαστε νὰ ζοῦμε τὴν ἀληθινὴν πνευματικὴν ζωὴν, ἀπλῶς ἐπιβιώνουμε βιολογικὰ. Στὴς μέρες μας, εἶναι ἐπείγουσα καὶ ζωτικὴ ἀνάγκη ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ καὶ τουλάχιστον ὅσοι μετέχουμε ἐνεργὰ σπὴν ἐκκλησιαστικὴν κοινότητα νὰ μαρτυρήσουμε ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ Ζωὴ, ζώντας ἐμεῖς αὐθεντικὰ τὴν ἀληθινὴν πνευματικὴν ζωὴν. Νὰ διαλαλήσουμε ὅτι ἡ πνευματικὴ ζωὴ δέν εἶναι μίαν μεταφυσικὴν ἐλπίδα, μίαν ἀνταπόδοσιν μετὰ θάνατον, ἀλλὰ μίαν ἐμπειρίαν πού θεμελιώνεται καὶ ἀρχίζει σπὴν παρούσα ζωὴ καὶ τελειοποιεῖται σπὴν αἰωνιότητα. Να θυμίσουμε σπὴν ἄνθρωπο τοῦ καιροῦ τῆς πολυώνυμης κρίσεως ὅτι ὅσο ἐπιμένει νὰ ἀναζητεῖ αὐτόνομα καὶ μόνος του τὴν «ζωὴν», τόσο θα μένει ἀνεργάστως καὶ δυστυχῆς. Ἀκριβῶς, διότι πλάστηκε κατὰ Χριστόν καὶ μόνο ἐν Χριστῷ μπορεῖ πραγματικὰ νὰ ζήσει ἀπὸ τώρα καὶ σπὴν διηνεκές. ●

1. “Τὴν πνευματικὴν ζῆσαι ζωὴν οὐδενὶ τῶν πάντων ἐξῆν τῆς μακαρίας ταύτης σαρκὸς μήπω παγεῖσης” Νικόλαος Καβάσιλας, ΡΓ, 150, σ. 596.
2. Νέλλας Παναγιώτης, *Ζῶν θεούμενον*, ἐκδ. Ἄρμος, σ. 126.
3. Νέλλας, ὅπ.π., σ. 127.
4. “ἐπεὶ ζῆσαι ἄνευ ζωῆς οὐκ οἶόν τέ ἦν, ἡ δὲ ὑπαρξὶς τῆς ζωῆς ἐκ τῆς τοῦ Θεοῦ περιγίνεται μετοχῆς μετοχὴ δὲ τοῦ Θεοῦ ἐστὶ τὸ γινώσκειν τὸν Θεόν” Ἁγ. Εἰρηναῖος, *Κατὰ Αἰρέσεων* IV 20, 5, ΒΕΠΕΣ 5, 154.
5. “ὁ μὲν Ἀδάμ τὴν ἀτελῆν ζωὴν εἰσπνευγκεν, ὁ δὲ Χριστὸς ἐγένετο τοῖς ἀνθρώποις πατὴρ τῆς ἀθανάτου ζωῆς.” Ν. Καβάσιλας, ΡΓ, 150, σ. 680 ἐ.
6. Ἁγ. Νικ. Καβάσιλας, *Περὶ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς*, Α’ 17, ἐκδ. Ἱ. Ἡσυχαστηρίου Σουρωτῆς, σ. 45.
7. Ὅπ. π.
8. Ὅπ. π. σ. 47.
9. Σμέμαν π. Ἀλέξ., *Γιά νὰ ζήσει ὁ κόσμος*, ἐκδ. Δόμος, σσ. 27-28.

ΠΑΙΔΗΣΕΙΣ...

ΤΟΠΙΚΕΣ ΙΕΡΑΤΙΚΕΣ ΣΥΝΑΞΕΙΣ

Τοπική Ίερατική Σύναξη, μέ τή συμμετοχή τῶν Κληρικῶν τῆς Ἀρχιερατικῆς Περιφέρειας Ἀγιάς, πραγματοποιήθηκε στίς 12/2 στό Πνευματικό Κέντρο τοῦ Ἱ.Ν. Ἀγίων Ἀντωνίων Ἀγιάς, παρουσία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ἱγνατίου. Κύριος ὁμιλητής ἦταν ὁ Πρωτ. Θεασύβουλος Βαλωμένος, ὁ ὁποῖος μίλησε μέ θέμα: «Ἡ Ίερατική οἰκογένεια». Ἀντίστοιχη Τοπική Σύναξη, μέ τήν συμμετοχή τῶν Κληρικῶν τῶν Ἀρχιερατικῶν Περιφερειῶν Βελεστίνου καί Καναλίων, πραγματοποιήθηκε στίς 20/3 στόν Ἱ. Ναό Ἀγίου Ἀθανασίου Βελεστίνου. Κύριος ὁμιλητής ἦταν ὁ Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Κολλάς, Ἱεροκλήρυκας, ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξε τό θέμα: «Ἡ Λειτουργική

ζωή τοῦ Κληρικοῦ». Καί στίς δύο Συναξεῖς προέκυψε ἐποικοδομητικός διάλογος ἐπί τῶν εἰσηγήσεων καί ἐπίλυση διαφορῶν ὑπηρεσιακῶν ζητημάτων. Τόν τελευταῖο λόγο εἶχε ὁ Σεβασμιώτατος,

ὁ ὁποῖος, μεταξύ τῶν ἄλλων, ἀνέφερε τήν χαρά του γιά τήν προσωπική ἐπικοινωνία πού ἀπορρέει μέσῳ τῶν τοπικῶν Ίερατικῶν Συναξεῶν. Τόνισε δέ ὅτι σκοπός τους εἶναι ἡ συζήτηση καί ἡ ἐπί τήν ἐπίλυση τῶν προβλημάτων πού μπορεῖ νά ὑπάρχουν.

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΡΙΤΕΚΝΩΝ ΣΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΜΑΣ

Κλιμάκιο τοῦ Δ/Σ τοῦ Συλλόγου Τριτέκνων Μαγνησίας «Ἡ Ἀργώ», μέ ἐπικεφαλῆς τήν Πρόεδρο κ. Σούλα Βακουφτοῦ, ἐπισκέφθηκε τόν Σεβ. Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ἱγνάτιο στό Συνεδριακό Κέντρο Θεσσαλίας. Στή συνάντηση συζητήθηκε τό δημογραφικό πρόβλημα, πού ἀποτελεῖ μεγίστη ἀπειλή γιά τό παρόν καί τό μέλλον τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας. Ὁ Σεβασμιώτατος ἀποδέχθηκε τό αἴτημα γιά προσφορά ἠλεκτρονικοῦ ἐξοπλισμοῦ στά γραφεῖα τοῦ Συλλόγου, ἐνῶ συζητήθηκε καί τό πλαίσιο συνεργασίας Μητροπόλεως καί Συλλόγου, γιά τήν ἀνάδειξη ζητημάτων κοινῆς ἐνδιαφέροντος.

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΡΑΝΟΥ ΑΓΑΠΗΣ 2013

Μεγάλη ἐκδήλωση πρὸς τιμὴν τῶν 400, περίπου, ἐθελοντριῶν πού συμμετεῖχαν στόν Ἐρανο τῆς Ἀγάπης 2013 πραγματοποιήθηκε (10/2), στό ξενοδοχεῖο ΧΕΝΙΑ Βόλου. Κατ' αὐτήν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Ἱγνάτιος προέβη στόν ἀπολογισμό τοῦ Ἐράνου Ἀγάπης, τό προϊόν τοῦ ὁποῖου ἔφθασε στό ποσό τῶν 74.079,25 εὐρώ. Ὁ κ. Ἱγνάτιος ἐπεσήμανε ὅτι μέ τόν Ἐρανο τῆς Ἀγάπης «κρατᾶμε ζωντανή τήν ἐννοία τῆς προσφορᾶς μέσα στήν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἔτσι πορεύθηκε ἀπό τά πρῶτα βήματά της...». Στή συνέχεια ἐπαίνεσε τό ἔργο τῶν ἐθελοντριῶν τονίζοντας ὅτι «2000 χρόνια τώρα ἡ

Ἐκκλησία μας πορεύεται χάρη στίς ἐθελόντριες, σέ ἐσᾶς τίς μυροφόρες, σέ ἐσᾶς πού προσφέρετε καί προσφέρεστε στό ἔργο τῆς ἀγάπης. Καί ἀπόψε αὐτό τό εὐχαριστῶ θά θέλαμε γιά ἄλλη μία φορά νά σᾶς ποῦμε.

Πολλοί ζηλεύουν τήν Ἐκκλησία πού διαθέτει ἀκμαῖο τόν ἐθελοντισμό καί ἔχει στούς κόλπους

τῆς ἀνθρώπου ἀγάπης καί προσφορᾶς. Ἐμᾶς δέν μᾶς ἐμπνέει μία ἰδεολογία, οὔτε ἓνα φιλοσοφικό σύστημα, οὔτε εἴμαστε ἐνταγμένοι σέ ἓνα κομμάτι, κόμμα ἢ παράταξη. Μᾶς ἐμπνέει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, ὁ Χριστός μας. Μᾶς ἐμπνέει αὐτό πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία μας καί ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι ὁ Χριστός. Αὐτός εἶναι πού μᾶς σώζει. Καί τό ἔργο πού ἐπιτελεῖτε εἶναι ἔργο Χριστοῦ. Δέν εἶναι τοῦ Ἐπισκόπου ἔργο. Ὁ Ἐπίσκοπος ἔχει ἴσως τήν εὐθύνη τοῦ συντονισμοῦ, ἀλλά τό ἔργο εἶναι τοῦ Χριστοῦ... Αὐτό πού κάνετε εἶναι παρακαταθήκη, εἶναι ἀποταμίευση, εἶναι γεγονός σωτηρίας. Γι' αὐτό σᾶς εὐχαριστῶ ἀπό τήν καρδιά μου γιά ἄλλη μία φορά. Τό ἔχω πῆ καί τό ἐπαναλαμβάνω: Εἴστε ὁ θησαυρός μας, ἡ περιουσία μας, τό καύχημά μας...»

ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Έτος 33ο • Άρ. Φύλλου 395-396 • Μάρτιος-Απρίλιος 2014

Έκδοτης: Μητροπολίτης Δημητριάδος Ἱγνάτιος
Διευθυντής: Ἀρχιμανδρίτης Ἐπιφάνιος Οἰκονόμου
Φιλολογική ἐπιμέλεια: Χρῖστος Δ. Ξενάκης
Υπεύθυνος κυκλοφορίας: Ἀρχιμανδρίτης Μάξιμος Παπαϊωάννου

Μηχανογράφηση: Βασιλική Ἀντωνάκη
Ἐκτύπωση & Βιβλιοδεσία: ΠΑΛΜΟΣ

Ἰδιοκτησία: Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος
Διεύθυνση: Τ.Θ. 1308 • 38001 Βόλος
Τηλέφωνα: 24210 93500 • Fax: 24210 67903
Internet: www.imd.gr
E-mail: press@imd.gr

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΕΦΡΑΙΜ ΒΑΤΟΠΑΙΔΙΝΟΥ ΣΤΟ ΒΟΛΟ

Στό κατάμεστο Πν. Κέντρο της Ίερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος, παρουσία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Ἰγνατίου, μίλησε (18/2) ὁ Ἁγούμενος τῆς Ίερᾶς Μεγίστης Μονῆς Βατοπαίδιου Ἁγίου Ὁρους Ἀρχιμ. Ἐφραίμ. Ὁ π. Ἐφραίμ ἐξέφρασε τὴν συμπάρασταση τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων στὸν λαό μας πού δοκιμάζεται ἀπὸ τὴν κρίση, ἐνῶ χαρακτήρισε τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ τὰ Μοναστήρια ὡς «πνευματικά κέντρα, ὅπου ἐπαληθεύονται οἱ ἀλήθειες τοῦ Εὐαγγελίου...». Στὴ συνέχεια ἀναφέρθηκε σὲ δύο ἐμβληματικές μορφές τοῦ σύγχρονου Ἁγίου Ὁρους, τὸν Μακαριστὸ Γέροντα Ἐφραίμ τὸν Κατουνακιώτη καὶ τὸν νεοφανῆ Ὅσιο Πορφύριο τὸν Καυσοκαλυβίτη, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔμεναν στὰ φαινόμενα, ἀλλὰ ἔβλεπαν μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς καὶ τόνισε ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ «ἔχουν διαφορετικά μάτια, βλέπουν μὲ διαφορετικὸ τρόπο τοὺς ἄνθρωπους, βλέπουν τὴν πνευματικὴ ποιότητα πού ἔχουμε μέσα

μας...». Ἐπικειμένης τῆς Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς ὁ π. Ἐφραίμ συμβούλευσε γιὰ τὴν ἀναθέρμανση τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς, μέσα στοῦ Λειτουργικοῦ γεγονότος τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ ἐπεσήμανε ἰδιαίτερα τὴν ἀξία τῆς μετανοίας, τονίζοντας ὅτι «ὄλοκληρωμένος ἄνθρωπος δὲν εἶναι ὁ ἀλάθτος, ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος κάνει λάθη καὶ εἶναι ὁ ἄνθρωπος τῆς μετανοίας...». Ἀμέσως μετὰ, τὸν λόγο ἔλαβε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Ἰγνάτιος, ὁ ὁποῖος εὐχαρίστησε θερμὰ τὸν Γέροντα Ἐφραίμ καὶ ἀναφέρθηκε στοὺς ἀκατάλυτους πνευματικούς δεσμούς τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας μὲ τὸν ἴδιο καὶ τὴν Μονὴ Βατοπαίδιου, στὴν πολύτιμη βοήθεια πού προσφέρει ἡ Μονὴ στὴν Μητρόπολή μας, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλη τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, συμβάλλοντας στὴν ἀντιμετώπιση τῶν διαρκῶς ἀυξανόμενων ἀναγκῶν τοῦ λαοῦ μας.

ΝΕΟΣ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ ΣΤΗΝ ΜΗΤΡΟΠΛΗ ΜΑΣ

Ἐνα ἀκόμα ἐκλεκτὸ μέλος προσετέθη στὴν χορεία τῶν Κληρικῶν τῆς Ίερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος. Πρόκειται γιὰ τὸν π. Γεώργιο Γιαννιό, 35 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ τριήμερο 14-16/2 ἔγινε Μοναχός, Διάκονος καὶ Ἱερομόναχος, διὰ τῶν σεπτῶν χειρῶν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ἰγνατίου. Ἡ ἀρχὴ ἔγινε τὴν Παρασκευὴ 14/2 στὴν Ίερά Μονὴ Παναγίας Ἄνω Ξενιάς, ὅπου ὁ νέος Κληρικός ἔλαβε τὴν Μοναχικὴ Ρασοευχὴ, σὲ κλίμα κατάνυξης καὶ συγκίνησης, παρουσία πλήθους Κληρικῶν καὶ πιστῶν τῆς ἐπαρχίας Ἀλμυροῦ. Τὸ Σάββατο 15/2 ὁ νέος Μοναχός ἔλαβε τὸν 1ο βαθμὸ τῆς Ἱερωσύνης, τοῦ Διακόνου, στὸν Ἱερό Ναὸ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Εὐξεινουπόλεως, ὅπου ἐπὶ σειρά ἐτῶν διακονεῖ στοῦ νεανικό καὶ κοινωνικό ἔργο τῆς ἐνορίας.

Στὴν Χειροτονία παρέστη πλήθος Κληρικῶν τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ πιστῶν οἱ ὁποῖοι μὲ συγκίνηση φώναξαν τὸ «Ἄξιος!» στοῦ νέου Διακόνου. Στὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ κ. Ἰγνάτιος ἀπένευσε τὸ ὄφικιο τοῦ Ἀρχιμανδρίτου στὸν π. Σίμωνα Δερβίση ἐφημέριο τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς Σούρπης. Ἡ κορύφωση τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνετελέσθη τὴν Κυριακὴ 16/2 στὸν Ἱερό Ναὸ Ἁγίου Δημητρίου Ἀλμυροῦ, ὅπου ὁ π. Γεώργιος ἔλαβε τὸν 2ο βαθμὸ τῆς Ἱερωσύνης, τοῦ Πρεσβυτέρου. Ὁ Σεβασμιώτατος μίλησε γιὰ τὴν πραγματοποιήσιον ἑνὸς θαύματος, στοῦ πρόσωπο τοῦ π. Γεωργίου, ἀφοῦ ὁ πόθος ὅλης τῆς ζωῆς του ἐκπληρώθηκε. Κάλεσε τὸν νέο Κληρικό νὰ ἐργάζεται πάντοτε γιὰ τὴν ἐνότητα τοῦ λαοῦ, μάλιστα σὲ καιροὺς κρίσης, ὅπως οἱ σημερινοί, παίρνοντας ὡς παράδειγμα τὴν ἐνότητα τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, χάρις στὴν ὁποία ἡ Τοπικὴ μας Ἐκκλησία μπορεῖ νὰ ἐπιτελεῖ μὲ συνέπεια καὶ πνευματικὴ καρποφορία τὸ ἔργο Της σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς. Στὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ κ. Ἰγνάτιος ἀπένευσε στὸν π. Γεώργιο τὸ ὄφικιο τοῦ Ἀρχιμανδρίτου καὶ ἀνακοίνωσε τὴν τοποθέτησή του στὸν Ἱερό Ναὸ Ἁγίου Δημητρίου Ἀλμυροῦ.

ΠΑΝΔΑΪΣΙΑ ΜΑΝΩΛΗ ΧΑΤΖΗΜΑΡΚΟΥ ΣΤΟ ΒΟΛΟ

Τὸ Σαββατοκύριακο 22-23/2 πραγματοποιήθηκαν, μὲ μεγάλη ἐπιτυχία, οἱ μουσικολογικὲς ἐκδηλώσεις στὴ μνήμη τοῦ ἀξέχαστου Δασκάλου καὶ Πρωτοψάλτου Μανώλη Χατζημάρκου, πού διοργάνωσε ὁ Σύνδεσμος Ἱεροψαλτῶν Βόλου «Ἰωάννης ὁ Κουκουζέλης», ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ίερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος. Τὸ Σάββατο τὸ πρῶο, σὲ συνδιοργάνωση μὲ τὸν Τομέα Ψαλτικῆς Τέχνης καὶ Μουσικολογίας τῆς Α.Θ.Σ. Βόλου, πραγματοποιήθηκε Ἡμερίδα, ὅπου ξεδιπλώθηκε τὸ

πολυεπίπεδο ἔργο του καὶ οἱ πτυχές τῆς μουσικῆς του παιδείας. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας, πραγματοποιήθηκε μουσικὴ ἐκδήλωση στοῦ κατάμεστο ἀπὸ τὸ φιλόμουσο κοινό Πν. Κέντρο τῆς Ίερᾶς Μητροπόλεως. Ὁμιλητὴς ἦταν ὁ Φιλολόγος καὶ Ἱεροψάλτης κ. Χρῆστος Ξενάκης. Στὴ συνέχεια πραγματοποιήθηκε συναυλία, στὴν ὁποία ἔλαβαν μέρος α) ἡ χορωδία τῶν Κληρικῶν τῆς Ἱ.Μ. Δημητριάδος, ὑπὸ τὴν δ/νση τοῦ Ἀρχιμ. Ἐπιφανίου Οἰκονόμου, β) ὁ γυναικεῖος χορὸς «Αἶ Ἄδουσαι», ὑπὸ τὴν δ/νση τῆς Μουσικολόγου κ. Σέβης Μαζέρα καὶ γ) ὁ Βυζαντινὸς Χορὸς τοῦ Συνδέσμου Ἱεροψαλτῶν Βόλου «Ἰωάννης ὁ Κουκουζέλης», ὑπὸ τὴν δ/νση τῶν Πρωτοψαλτῶν Ζάχου Νικολέρη, Ἰωάννου Σχώρη καὶ Μιχαὴλ Μελέτη. Τὴν ἐκδήλωση ἔκλεισε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, ὁ ὁποῖος τόνισε χαρακτηριστικά: «ὅ,τι εἶναι αὐθεντικό καὶ ἀληθινὸ, εἶναι αἰώνιο καὶ θεϊκό. Ἐνα τέτοιο αὐθεντικό ἀστὲρι καὶ ἀληθινὸ ἦταν ὁ Μανώλης Χατζημάρκος...». Τὴν Κυριακὴ (23/2), στὸν Μητροπολιτικὸ Ἱ.Ν. Ἁγίου Νικολάου Βόλου, τελέσθηκε Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία, ἱεουργοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ἰγνατίου καὶ ἐπίσης μνημόσυνο ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ Πρωτοψάλτου Μανώλη Χατζημάρκου. Τὰ ἀναλόγια πλαισιώθηκαν ἀπὸ πλῆθος Ἱεροψαλτῶν τοῦ Βόλου καθὼς καὶ Πρωτοψαλτῶν-μαθητῶν του ἀπὸ τὸ Βόλο, τὴν Ἀθήνα καὶ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Ἐορτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας

Μὲ λαμπρότητα καὶ μεγαλοπρέπεια ἐορτάστηκε στοῦ Βόλο ἡ ἀναστήλωση τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων, τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐπίκεντρο τοῦ ἑορτασμοῦ ἦταν ὁ Μητροπολιτικὸς Ἱερός Ναὸς Ἁγίου Νικολάου Βόλου, ὅπου λειτουργήσε, ὁμίλησε καὶ προέστη τῆς λιτανεύσεως τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θερμοπυλῶν κ. Ἰωάννης, Ἁγούμενος τῆς Ίερᾶς Μονῆς Πεντέλης, προσκεκλημένος τοῦ ἀπουσιάζοντος στὴν Κων/πολη Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Ἰγνατίου. Τὴν ἴδια ἡμέρα ὁ κ. Ἰωάννης χοροστάτησε στὸν Β' Κατανυκτικὸ Ἑσπερινό, στὸν Ἱερό Ναὸ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Βόλου, ὅπου μίλησε μὲ θέμα «Ὁ ἄνθρωπος εἰκόνα τοῦ Θεοῦ».

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΗΚΕ ΣΤΟ ΒΟΛΟ Ο ΤΟΜΟΣ «ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΠΗΓΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ 1821

Με ιδιαίτερη επιτυχία πραγματοποιήθηκε στὸν Βόλο (22/3) ἡ παρουσίαση τοῦ Τόμου τῶν Πρακτικῶν τοῦ Ἀ΄ Διεθνoῦς Ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου γιὰ τὴν μελέτη τοῦ 1821, ποῦ διοργάνωσε σπὴν Ἀθήνα (Ὀκτώβριος 2012) ἡ Ἱερά Σύνοδος, διὰ τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Πολιτιστικῆς Ταυτότητος, μέ θέμα «Ἱστοριογραφία καί Πηγές γιὰ τὴν ἐρμηνεία τοῦ 1821». Τὴν ἐκδήλωση συντόνισε ὁ Πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου Ἐπιστημόνων Πειραιῶς κ. Παναγιώτης Χαρατζόπουλος. Πρῶτος ὁμιλητὴς ἦταν ὁ Ὀμότιμος Καθηγητὴς τοῦ Α.Π.Θ. κ. Ἀθανάσιος Καραθανάσης, ὁ ὁποῖος παρατήρησε ὅτι «ἦταν, πλέον, ὁ καιρὸς νὰ ἀπαντή-σει ἡ Πατρίδα, μέσω τῆς Ἐκκλησίας – ποῦ γιὰ μία ἀκόμη φορᾶ, ἐν μέσῳ πρωτοφανοῦς τραγωδίας ποῦ διέρχεται ἡ χώρα μας, ἀπλώνει τὰ φτερά Της γιὰ νὰ προστατεύσει τὰ παιδιὰ Της – σπὴν ἐμφανιζόμενη ἐδῶ καί τρεῖς ἢ τέσσερις δεκαετίες προσπάθεια ἀποδομίσσεως τῆς ἱστορίας τοῦ Γένους μας ἀπὸ μερίδα δικῶν τῆς παιδιῶν, ποῦ, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, γράφουν, κηρύττουν καί διδάσκουν πρωτόγνωρα πράγματα γιὰ τὴν ἱστορία μας. Ἡμεῖς τὸν Κύριε! Αὐτὸς ὁ πρῶτος Τόμος ἐπιχειρεῖ ἐπιτυχῶς, μέ τίς πρωτότυπες μελέτες ποῦ περιέχει,

νά θέσει τὰ πράγματα σπὴν ὀρθή βάση τους, πέρα καί μακριὰ ἀπὸ θεωρίες ἔξωθεν προερχόμενες καί φιλοδοξοῦσες νὰ ἐφαρμοσθοῦν σπὴν ἐρμηνεία γεγονότων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως τοῦ 1821...». Ἐπόμενη ὁμιλήτρια ἦταν ἡ κα. Μαρία Μαντουβάλου, Ἀναπληρώτρια Καθηγήτρια τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἡ ὁμιλήτρια ἐπεσήμανε ὅτι «σὲ μία περίοδο ποῦ ἡ Ἑλληνικὴ ἱστορία καί κυρίως τὸ 1821 λησσοῦνται καί τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀντεθνικῆς καί ἀντιχριστιανικῆς συμπεριφορᾶς πολλαπλασιάζονται, μέ ἀλλοίωση καί διαστρέβλωση τῆς ἱστορικῆς καί ἐκκλ/κῆς ἀλήθειας, ἔρχεται ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί ἀποφασίζει νὰ ἀφιερῶσει σπὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821 δέκα συνεχῆ, ἀνά ἔτος, διεθνή συνέδρια... Οἱ εἰσηγήσεις τοῦ Τόμου καί τῶν ἄλλων ποῦ θὰ ἀκολουθήσουν, θὰ προσφέρουν πλούσια στοιχεῖα γιὰ τὴ σημασία καί ἐρμηνεία τοῦ 1821 καί θὰ ἐπιτρέψουν τὴν ἀναίρεση τῶν κατασκευασμένων ἀναληθειῶν καί τῶν ἀνιστόρητων ἀπόψεων. Μέσα ἀπὸ τὸν τόμο αὐτὸ ἀναδύεται, χωρὶς κομματικὴς παρωπίδες, πολιτικῆς ἢ ἄλλης ἀναστολῆς καί παντός εἶδους στρατεύσεις, ἀναλλοίωτη καί ἐπιστημονικὰ τεκμηριωμένη ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια, ποῦ θὰ ἐξοπλίσει τοὺς Ἕλληνες καί ξένους ἀναγνώστες καί εἰδικούς

ἐρευνητὴς μέ ἐπιχειρήματα ἀνεπίδεκτα σκοτεινῶν ἐρμηνειῶν καί ἴσως εὐαισθητοποιηθεῖ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας νὰ εἰσαγάγει τοὺς τόμους αὐτοὺς στὰ σχολεῖα ἢ τουλάχιστον στὶς σχολικὲς καί πανεπιστημιακὲς βιβλιοθηκὲς, ὥστε νὰ ἀντικατασταθοῦν οἱ σχετικὲς παραχαράξεις, ποῦ ἀφθοῦν στὰ διδακτικὰ βιβλία ὄλων τῶν βαθμίδων τῆς ἐκπαίδευσης, παρότι κανόνας εἶναι ἡ πνευματικὴ ἡγεσία νὰ εἶναι ὑπεύθυνη γιὰ τὴν πνευματικὴ καθοδήγηση τοῦ λαοῦ καί κυρίως τῶν νέων...». Τὴν ἐκδήλωση ἐκλείσει ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μᾶς κ. Ἰγνάτιος, ὁ ὁποῖος εὐχαρίστησε τοὺς συντελεστὲς τῆς ἐκδήλωσης καί ἐπεσήμανε ὅτι εἶναι ἀπόφαση τῆς Ἐπιτροπῆς «στὰ Συνέδρια νὰ ἀκούγονται ὅλες οἱ ἀπόψεις. Δέ θέλουμε μονομέρεια, ἀλλὰ ἐπιστημονικὸ ἔργο καί τὸ κάνουμε πράξη, διότι διαπιστώνουμε διαρκῶς ὅτι ἡ μονομέρεια στερεῖ τὴν ἀλήθεια... Δέ θέλουμε, ἐπίσης, νὰ καταγράψουμε ἀπλῶς ἱστορία, ἀλλὰ νὰ καταφέρουμε, μέσα ἀπὸ τὴν ἐμπειρία τοῦ 1821 νὰ ὀραματιστοῦμε τὴν Ἑλλάδα τοῦ 2021... Ἀναρωτιόμαστε πῶς θὰ εἴμαστε τὸ 2021; Οἱ στιγμὲς ποῦ διανύουμε εἶναι τραγικὲς καί ἱστορικὲς. Ἄν ρίξουμε μία ματιὰ στὸν περιβάλλοντα χώρο θὰ δοῦμε ὅτι πουθενὰ δέ μπορούμε νὰ σταθοῦμε μέ ἡσυχία, οὔτε πρὸς τὸ νότο, οὔτε πρὸς τὴν Ἀνατολή, οὔτε πρὸς τὸν βορρᾶ. Τὰ πάντα φλέγονται καί ἡ Ἑλλάδα καλεῖται καί πάλι νὰ χαράξει τὴν πορεία Της γιὰ τὸ τί θέλει νὰ εἶναι τὸ 2021»

ΛΑΜΠΡΟΣ Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ

Ἡ μεγάλη ἐορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐορτάσθηκε μέ λαμπρότητα στὸν προσφυγικὸ καί μεγαλοπρεπὴ Ἱερό Ναὸ τῆς Εὐαγγελιστρίας Νέας Ἰωνίας, ὅπου συνέρρευσε μέγα πλῆθος πιστῶν. Στὸν Μέγα Πανηγυρικὸ Ἐσπερινὸ χοροστάτησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κίτρους, Κατερίνης καί Πλαταμῶνος κ. Γεώργιος, πλαισιούμενος ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιο καί πλῆθος Ἱερέων τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας. Τὸν Θεῖο Λόγο κήρυξε ὁ Σεβ. κ. Γεώργιος, ὁ ὁποῖος εὐχαρίστησε ἀπὸ καρδιάς τὸν οἰκεῖο Ποιμενάρχη κ. Ἰγνάτιο γιὰ τὴν τιμητικὴ πρόσκληση καί ἀναφέρθηκε στὸ θεολογικὸ περιεχόμενο τῆς ἐορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Ἀκολουθῶς τελέστηκε ἡ Ἀρτοκλασία στὸ προαύλιο τοῦ Ναοῦ, ὅπου ὁ Σεβ. κ. Ἰγνάτιος ἀπύθυνε στὸ πλῆθος τῶν ἐορταστῶν πανηγυρικὸ χαιρετισμὸ. Ὁ κ. Ἰγνάτιος ἐξήγησε τὴν εὐλάβεια καί τὴν πίστη τῶν ἀπογόνων τῶν πρώτων Μικρασιατῶν προσφύγων τῆς Νέας Ἰωνίας, «ποῦ συνεχίζουν τὴν Παράδοση καί θέλουν τὴν Ὀρθόδοξη πίστη μας ἐνοποιῶν δύναμη, τὴν Ἐκκλησία ὡς Μάνα, τὸν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς τὸν Κύριο καί Λυτρωτὴ τῆς ζωῆς μας καί τὴν Παναγία ὡς τὴν Ὑπέρμαχο Στρατηγὸ μας» Ὁ κ. Ἰγνάτιος χαρακτήρισε κρίσιμη τὴν ἐποχὴ ποῦ διανύουμε, «καθὼς προσεγγίζουμε σὲ ἓνα ἄλλο '21, διακόσια χρόνια μετὰ τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821, ὅπου διαπιστώνουμε ὅτι αὐτὸ ποῦ μᾶς χάρισαν οἱ Πατέρες ἐμεῖς παλεύουμε νὰ κρατήσουμε ζωντανὸ, τὴν ἐλευθερία τῆς πατρίδας καί τοῦ πνεύματος, μέσα σὲ μία φλεγόμενη περιοχή, ὅπου πολλὰ καταρρέουν καί ἀλλάζουν». Ἀμέσως μετὰ σχηματίστηκε λιτανευτικὴ πομπή, ἡ ὁποία λιτάνευσε τὴν ἱερά Εἰκόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ποῦ οἱ πρόσφυγες πατέρες μας ἔφεραν ἀπὸ τὴν Μικρὰ Ἀσία μετὰ τὸν ξεριζωμὸ, στοὺς δρόμους τῆς Νέας Ἰωνίας. Ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς τελέστηκε πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ἰγνατίου. Τὸν Θεῖο Λόγο κήρυξε ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀρχιμ. Δαμασκηνὸς Κιαμέτης.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΣΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

Σε ειδική εκδήλωση αφιερωμένη στο περιβάλλον (10/3), που διοργάνωσε η Δ/νση Παιδείας και διά Βίου Μάθησης του Δήμου Πειραιώς, μίλησε ο Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Ἰγνάτιος, με θέμα «Υπάρχουν αξίες για ν' ανοίξουμε δρόμους προς τό μέλλον;». Ὁ Σεβασμιώτατος ἐπεσήμανε «πώς ἡ διαχείριση τοῦ πλούτου, πού μᾶς προσφέρει ἡ Φύση, δέν εἶναι μόνο θέμα ἐνημέρωσης, ἀλλά στάσης ζωῆς, ἀξιών καί μόρφωσης ἄλλου εἴδους...». Ἐνῶ σημείωσε ὅτι «ἀντί νά ἀνακυκλώνουμε τά ὑλικά, ἀνακυκλώνουμε μία ἐγκληματική ἀμέλεια καί μία ἀπίθμενη ἀπληστία, κατηγορώντας ἕνα ἀπρόσωπο σύστημα γιά λάθη καί ἀδικίες, τήν ὥρα πού ἐμεῖς οἱ ἴδιοι τό τροφοδοτοῦμε μέ τίς καταστροφικές προσωπικές μας ἐπιλογές...». Σέ ἄλλο σημεῖο τῆς ὁμιλίας του τόνισε ὅτι «ἡ ἐλπίδα τῆς διάσωσης τοῦ περιβάλλοντος, ἀλλά καί τῆς ἐπιβίωσης τῆς ἴδιας τῆς κοινωνίας μας, ἔχει ἄμεση σχέση μέ τό εἶδος τοῦ ἀνθρώπου πού θέλουμε νά διαμορφώσουμε» καί ἀναφέρθηκε στή σπουδαιότητα τῆς Παιδείας, πού ξεκινᾷ ἀπό τήν οἰκογένεια καί ἐπεκτείνεται στό σχολεῖο. Ἀκολούθως, σημείωσε τίς προσπάθειες τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου γιά τήν προστασία τοῦ περιβάλλοντος, τονίζοντας ὅτι μέ τίς σχετικές ἐνέργειές

του «θέλησε νά ὑπενθυμίσει πώς τό περιβάλλον ὑπῆρξε πάντοτε γιά τήν Ὁρθόδοξη παράδοσή μας παράγοντας ἐπιβίωσης, ἀλλά καί πνευματικῆς προκοπῆς... θέλησε νά θυμίσει σέ ὄλους μας, πώς ἡ ζωή εἶναι καταρχήν δῶρο. Δῶρο, ὄχι μόνο ἀπόλαυσης ἀλλά καί χρέους γιά διαφύλαξη καί διαμόρφωση...». Κλείνοντας τήν ὁμιλία του ὁ κ. Ἰγνάτιος ἐπεσή-

μανε: «Ζοῦμε σέ ἐποχές, ὅπου κάθε συζήτηση γιά τήν ἱερότητα τῆς ζωῆς καί τόν κόσμο ὡς δημιούργημα ἑνός Θεοῦ Δημιουργοῦ θεωρεῖται ἀναχρονιστική καί παρωχημένη... Ἐγώ ὅμως σήμερα, σέ ἐποχές πού καταρρέουν οἱ βεβαιότητες καί οἱ προγραμματισμοί, σᾶς καλῶ νά ἀναζητήσουμε φωνές καί ἀξίες τῆς Παράδοσής μας, γιά νά ἀνοίξουμε δρόμους πρὸς τό μέλλον. Σᾶς καλῶ νά ξαναβροῦμε κάποιους θεῖους νόμους πού συνδέουν τόν ἄνθρωπο μέ ὅλα τά πλάσματα τῆς Δημιουργίας καί ὄλους καί ὅλα μέ τόν Δημιουργό! Δημιουργό ἀγάπης καί ὁμορφιάς, Δημιουργό καλλιτέχνη! Ὅταν οἱ δεσμοί αὐτοῖ ἀναζωογονηθοῦν, οἰκονομίες, χρηματιστήρια καί δείκτες θά ξαναβροῦν ἰσορροπία καί μέτρο. Γιατί πίσω ἀπό ὅλα, βρίσκεται ἡ ἀνυπολόγιστη ἀξία τοῦ ἀνθρώπου καί ἡ ἀνάγκη του νά ξαναβρεῖ τήν ἄρμονία μέ τόν διπλανό του καί μέ ὅ,τι τόν περιβάλλει. Αὐτή τήν ἀλήθεια ξεχάσαμε καί ὅλα ἐκτροχιάστηκαν!...»

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΡΟΦΙΜΩΝ ΑΠΟ ΕΝΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ ΣΤΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Ἐννέα (9) τόνους τροφίμων μακρᾶς διάρκειας παρέλαβε (19/3) ἡ Ἱερά Μητρόπολη Δημητριάδος, προερχόμενος ἀπό τήν ἐνορία τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου Bielefeld τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γερμανίας, πού θά ἐνισχύσουν

σημαντικά τό φιλανθρωπικό ἔργο τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ συλλογή τῶν τροφίμων ἐγίνε ὕστερα ἀπό προσωπική παράκληση τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Ἰγνατίου πρὸς τόν ἐφημέριο τῆς ἐνορίας Πρωτ. Δημήτριο Τσόμπρα, ὁ ὁποῖος, μέ ἰδιαίτερη ἀγάπη καί προσωπική μέριμνα, ἐπέβλεψε τήν ὅλη προσπάθεια. Ἀπό τοὺς ἐννέα τόνους ὁ ἕνας προέρχεται ἀπό τήν ἐνορία Lippstadt

καί Gutersloh. Ἀξίζει νά σημειωθεῖ ὅτι στήν συλλογή τῶν τροφίμων συνέβαλαν Ἑλληνες ὁμογενεῖς τῶν ἐν λόγῳ ἐνοριῶν, ὅπως, ἐπίσης, Τοῦρκοι καί Σέρβοι μετανάστες. Τήν βοήθεια παρέδωσε ὁ Πρωτ. Δημήτριος Τσόμπρας καί παρέλαβε, ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ὁ Πρωτοσύγκελλος Ἀρχιμ. Δαμασκηνός Κιαμέτης, ὁ ὁποῖος ἐξέφρασε τήν εὐγνωμοσύνη τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου μας κ. Ἰγνατίου, ὅσο καί συνόλης τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς ἀδελφούς μας ὁμογενεῖς τῆς Γερμανίας.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Προσκυνηματικὴ Ἐκδρομὴ στοὺς **Ἁγίους Τόπους**

16-21 Ἰουλίου 2014

- ΟΡΟΣ ΘΑΒΩΡ
- ΓΑΛΙΛΑΙΑ
- ΝΑΖΑΡΕΤ
- ΚΑΝΑ
- ΦΥΛΑΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΕΤΡΟΥ
- ΠΡΑΙΤΩΡΙΟ
- ΤΑΦΟΣ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ
- ΟΙΚΟΣ ΑΓ. ΙΩΑΚΕΙΜ ΚΑΙ ΑΝΝΑΣ
- ΙΟΥΔΑΝΗΣ ΠΟΤΑΜΟΣ
- ΙΕΡΙΧΩ
- ΒΗΘΛΕΕΜ
- ΠΡΟΒΑΤΙΚΗ ΚΟΛΥΜΒΗΘΡΑ
- ΥΠΕΡΩ
- ΓΕΘΣΗΜΑΝΗ
- ΟΡΟΣ ΤΩΝ ΕΛΑΙΩΝ
- ΠΑΛΑΙΑ ΠΟΛΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ
- ΣΑΡΑΝΤΑΡΙΟ ΟΡΟΣ
- ΑΓΙΑ ΣΙΩΝ
- ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ
- ΤΙΒΕΡΙΑΔΑ
- Ι.ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΒΙΑΡΧΟΥ

**ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ -
ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ:**

Βιβλιοπωλεῖο Ἱ. Μ. Δημητριάδος

«ΛΥΧΝΟΣ»

Τηλ.: 24210 32916

... Ἡ Ἐκκλησία ἀπαντᾷ μέ 10 Διεθνή Ἐπιστημονικά Συνέδρια (2012-2021)

Ενα ἀπό τά σημεῖα τῶν καιρῶν μας εἶναι ἡ ἀνατροπή τῶν στερεοτύπων καί τῶν προκαταλήψεων. Κι ἕνα ἀπό τά πλέον διαδεδομένα στερεότυπα ὑπῆρξε ἡ σπίλωση τῆς Ἐκκλησίας μέ τήν κατηγορία τοῦ σκοταδισμού καί τοῦ κατασκευαστῆ Ἑθνικῶν «μύθων». Ἰδίως τέτοιες ἡμέρες, κοντινές σπὴν ἐπέτειο τῆς 25ης Μαρτίου, τήν ὥρα πού ἄλλοι λαοί, ἀντίστοιχες ἡμέρες, ἀναζητοῦν συνεκτικούς δεσμούς, προκειμένου νά ἀντιμετωπίσουν τά συμπτώματα τῆς διάλυσης καί τῆς ἀποξένωσης τῶν καιρῶν μας, ὀρισμένοι συμπατριῶτες μας αἰσθάνονται τήν ἀνάγκη νά ἀνακαλύψουν ἢ καί νά ἐφεύρουν δῆθεν ἀλήθειες, πού, χωρίς τεκμηρίωση, τό μόνο πού καταφέρνουν εἶναι νά μᾶς δικάζουν καί νά μᾶς ἀκυρώνουν ὡς ἔθνος καί ὡς πρόσωπα. Χωρίς ἀμφιβολία εἶναι ἐπιβλαβές γιά ἕνα ἔθνος νά στηρίζεται σέ μία ὠραιοποιημένη ἱστορική μνήμη πού ἀποσιωπᾷ λάθη καί πάθη. Μέ τόν τρόπο αὐτό δέν θά καταφέρει ποτέ νά κάνει τήν αὐτοκριτική του καί νά ἀποφύγει τραγικές ἐπαναλήψεις. Εἶναι ὅμως ἐξίσου βέβαιο πῶς ἕνα ἔθνος μέ ἱστορική διαδρομή ἀπαξιωμένη καί ἀπογυμνωμένη ἀπό ἠρωισμό καί ἰδανικά, ἀλλά καί μέ χλευασμένο τό βασικότερο στήριγμά του σέ καιροῦς πικρῆς σκλαβιάς, κινδυνεύει νά χάσει τό παρόν καί τό μέλλον του, στερώντας ἀπό τόν ἑαυτό του βασικούς παράγοντες ἐθνικῆς ἀναγέννησης, ἀλλά καί προσωπικῆς προοπτικῆς γιά κάτι καλύτερο καί ὑψηλότερο.

Ἡ φετινὴ ἐπέτειος τῆς 25ης Μαρτίου δέν ἀπετέλεσε δυστυχῶς ἐξαιρέση. Σέ περίοδο πού, ὡς λαός, ἔχουμε ἀπόλυτη ἀνάγκη νηφάλιας ἀνάλυσης καί ἐντιμῆς ἀξιολόγησης τῶν συμπεριφορῶν καί τῶν ἐπιλογῶν μας στό μακρινό, ἀλλά καί στό πρόσφατο παρελθόν, δηλώσεις ὅπως αὐτῆς τοῦ κ. Νίκου Δήμου ἐπιμένουν νά μᾶς ἐπαναφέρουν, τόσο ἀπό πλευρᾶς οὐσίας, ὅσο καί ἀπό πλευρᾶς ὕψους, σέ ἐποχές δικασμοῦ, εὐκόλων συνθημάτων καί ἐξόφθαλμης μονομέρειας. Δηλώσεις γιά τήν Ἐκκλησία, πού δῆθεν ἐναντιώθηκε σπὴν ἐπανάσταση τοῦ 1821 καί ὑπέσκαψε κάθε προσπάθεια ἀπελευθέρωσης, στεροῦνται κάθε ἱστορικῆς τεκμηρίωσης. Ὅταν μάλιστα ἡ ἱστορική ἔρευνα ἔχει ἐπανελημμένως διαπιστώσει τήν πολυπλοκότητα τῆς ἱστορικῆς πραγματικότητας, ἀλλά καί τῶν κοινωνικῶν φαινομένων, ὁ κ. Δήμου ἐπιμένει νά προσεγγίζει γεγονότα πού συνέβησαν πρὶν 190 χρόνια μέ ὑπεραπλουστεύσεις καί ἀποσιωπήσεις στοιχείων, πού ἐγγίζουν τά ὅρια τῆς ἐμμονῆς.

Εἶναι ὄντως ἀπορίας ἄξιον, ἄνθρωποι μέ -κατά δήλωσή τους- προοδευτική ταυτότητα, νά ἀρκοῦνται σέ ἀπλοϊκὴ συνθηματολογία, χωρίς νά ἀντιλαμβάνονται πῶς, πέρα ἀπὸ τήν ἱστορική ἀνακρίβεια, συμμετέχουν ἑμμεσα σπὴν διαμόρφωση μίας παγκοσμιοποιημένης κοινωνίας, ἀποτελούμενης ἀπὸ λαούς χωρίς ἐθνικά χαρακτηριστικά, χωρίς ἱστορικά πρότυπα καί χωρίς πολιτιστικὴ ταυτότητα. Ἀλήθεια, πῶς θά κτιστοῦν συλλογικά ὄραμα, χωρίς στέρεη ἐθνικὴ συνείδηση, στηριγμένη σπὴν ἀλήθεια καί τήν ἀπροκατάληπτη ἔρευνα;

Αὐτὴ τήν ἀλήθεια ἐπιδιώκει νά ἀναζητήσει ἡ Ἐκκλησία καί νά ἀπαντήσει, ὄχι μέ συνθήματα καί ἀπλοϊκὲς ἀντιπαλότητες, ἀλλὰ μέ σοβαρὴ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα. Στὶς 17 Μαρτίου, ἔγινε παρόντος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἡ ἐπίσημη παρουσίαση ἀπὸ τήν Ἱερά Σύνοδο τοῦ Τόμου τῶν εἰσηγήσεων τοῦ Α΄ Διεθοῦς Συνεδρίου πού εἶχε πραγματοποιηθεῖ τόν Νοέμβριο τοῦ 2012 μέ τίτλο «Ἱστοριογραφία καί πηγές γιά τήν ἐρμηνεία τοῦ 1821» καί πού κυκλοφορεῖ ἀπὸ τίς ἐκδόσεις «ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ». Τό Συνέδριο (ὅπως καί τό Β΄ τό ὁποῖο ἤδη πραγματοποιήθηκε τόν Νοέμβριο τοῦ 2013) εἶναι ἐνταγμένο σέ μία σειρά μέ τίτλο: «1821-2021: 10 Ἐπιστημονικά συνέδρια γιά τά 200 χρόνια ἀπὸ τήν Ἐπανάσταση τοῦ 1821». Πρόκειται γιά μία πρωτοβουλία τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Πολιτιστικῆς Ταυτότητος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία θά ὀλοκληρωθεῖ τό 2021 καί ἔχει στόχο τήν ἀνάδειξη τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας γιά ὅλες τίς πτυχές τοῦ μεγάλου αὐτοῦ γεγονότος, μέσα ἀπὸ τήν κατάθεση διαφορετικῶν γνωμῶν καί ἀποψεων, χωρίς μονομέρειες καί φανατισμούς.

Ποιό εἶναι τό ζητούμενο; Μήπως ἡ τεκμηριωμένη ἀποκατάσταση τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας; Ἀναμφίβολα ναί. Ὅχι ὅμως μόνον αὐτό. Ζητούμενο ἀποτελεῖ καί ἡ διαμόρφωση ἑνός καλύτερου μέλλοντος. Τό «σήμερα» δέν ἔχει ἀνάγκη μόνον ἀπὸ οικονομικὲς λύσεις. Ἡ πολυπόθητη ἀνάπτυξη δέν μπορεῖ παρά νά προέλθει ἀπὸ ἀνθρώπους μέ ὄραμα, ψυχικὲς δυνάμεις καί ἐλπίδα. Γι' αὐτό καί σέ μία παρωχημένη ἀντίληψη γιά τήν ἱστορία, πού τί θέλει ἀντικείμενο παρατήρησης ἀπὸ τοὺς εἰδικούς, ἡ Ἐκκλησία ἀνασπλώνει τήν ἱστορική μνήμη, ὡς πηγή ἐμπνευσης, δημιουργίας καί συνέχισης μίας ἱστορικῆς πορείας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, πού τροφοδοτεῖται, ἀλλά καί τροφοδοτεῖ διαρκῶς ὅλο τόν κόσμον μέ πνευματικότητα καί πνευματικὰ ὄπλα, γιά νά ἀντισταθεῖ σπὴν μετάλλαξη τῆς κοινωνίας σέ καταναλωτικὸ κοπάδι, χωρίς μνήμη καί χωρίς ὄνειρα.

Στό ποίημά του γιά τό κρυφὸ σχολεῖο -ἀκόμη ἕνα κόκκινο πανί γιά τοὺς «προοδευτικούς»-, ὁ Ἰωάννης Πολέμης καταφέρνει νά περικλείσει μέσα σέ ἕνα στίχο ὅλη τὴ δύναμη τῆς ἱστορίας, πού ἔχει ἀνάγκη ἕνας λαός:

«ἐκεῖ (σ' ἑνός κρυφοῦ σχολεῖοῦ τό μισοσκόταδο) ἡ ψυχὴ πικρότερο ἀγροικᾷ
τόν πόνο τῆς σκλαβιάς τῆς,
ἐκεῖ βλέπει
τί ἔχασε, τί ἔχει, τί τῆς πρέπει».

Σέ ἐποχές μίας ἄλλης, νέας, σκλαβιάς, τό τί μᾶς πρέπει περιμένει κρυμμένο, ὄχι στά στερεότυπα, ἀλλὰ σπὴν ἔρευνα γιά τὴν ἀλήθεια, τήν ὑπέριστη ἐθνικὴ μας ἀνάγκη. ●

† Ο ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ

**«Ἀναστᾶς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ Τάφου,
καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν
καί μετὰ ἔλεος»**

Μέ θερμὲς ἀναστάσιμες εὐχὲς καί πατρικὴ ἀγάπη,

† Ο ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ